

ŽVAIGŽDĖ

1927 m.

Nr. 5

Birželio mėn. intencija.

Šv. Tėvo paskirta ir palaiminta.

**Kad žmonės geriau pažintų nepaprastą
Švenčiausios Jėzaus Širdies meilę.**

Iš ko žmonės sprendžia apie kieno nors gerumą ir blogumą? Ogi dažniausiai iš jo širdies. Ar negirdime dažnai betariant: „Tas žmogus tikrai geras širdies, nes aš maniau, kad po tokio ižeidimo jis anam žmogui tikrai nedovanos, o štai žiūrėk, vėl juodu geru, rodos nieko neįvykę“ ir t. t.

Kartą traukiny girdėjau jaunikaity pasakojant, kaip jį vienas pusgirtis žmogus vos-vos nenušovė. Tik spėta prisiuskti — ir kulkutė prašvilpė pro šoną. Kaltininkas buvo patrauktas tieson. Tačiau, kada jis teisme patyrė, jog teismas jam nori priteisti 8 metus sunkiųjų darbų, jis visas išsigandęs bėga prie ižeištojo ir ant kelių prašo dovanojimo, prisiekdamas

visą gyvenimą nė į burną neimti degtinės. — Aš, sako tas vaikas, matydamas jį ant kelių, taip susigraudinau, kad tuoju jam visą kaltę dovanojau, nes mano širdis negali pykti, matant taip gražiai prašantį dovanojimo.

Širdžių meilė taip graži. Ji lyg saulė visa gaivina aplinkui. Tik pažiūrėk, kaip motinos myli savo vaikelius. Naktys nedamiegos, o dienos dažnai vien vargu ir darbu pašvenčiamos. Iš kurgi atsiranda toks pasiaukojimas? Aišku. Visa tai kyla iš motinos širdies, kurioje pats Dievas užkūrė tokią kilnią meilę ir prisirišimą prie josios vaikelių. O ar nori įsitikinti, kokios geros širdys dega tūkstančių gailestingų sesučių ir misijonierių krūtinėse, kurie po svetimas šalis pasisklaidę, ligoninėse ar prieglaudose slaugo užkrečiamomis ligomis sergančius ligonius ir nekartą net paaukvoja savo sveikatą ir gyvybę už tuos vargdienius. Kas tai visa daro? — Gera, gailestinga širdis, trokštanti Dievo garbės ir artimo labo.

Tai tik keleta geros širdies pavyzdžių. O kas ir besurašys viso pasaulio žmonių per visus laikus iš geros širdies atliktus didelius pasišventimo darbus.

Kokia didelė turėjo būti Jėzaus meilė?

Jei žmonės dar moka savo gerą širdį viens kitam parodyti, tai V. Jėzaus Širdies gerumo negalima nei pilnai suprasti, nei apsvarstyti. Tik po mirties ir tai kažin ar išsėmsime Jo meilės gilybes.

Jau skaitančiam ir mąstančiam Evangeliją tūkstančiai Kristaus Širdies meilės stebuklų atsidaro prieš mūsų akis ir tada su šventu Povilu turime šaukti: „Caritas Christi urget nos“ — Kristaus meilė degina mus. Evangelijoje Kristaus pasakyti žodžiai ir darbai ne kitą reiškia tik meilę ir meilę! Visų pirma matome ten meilę prie Dangiškojo Tėvo ir antra, prie mūsų vargdienių žmonių.

Jėzaus meilė prie Dangiškojo Tėvo.

Vos įsikūnijimo paslaptis nutarta vykdyti jau Jėzus, ateidamas į šį pasaulį sako: — Štai ateinu, kad daryti, Dieve, Tavo valią (Žyd. 10, 9) Jo Širdis taip prisirišo prie Dangiškojo Tėvo, kad anam pareikalavus Jėzus dar dvylikos metų būdamas pasilieka vienas bažnyčioje, nes tuose dalykuose, kurie yra Jo Tėvo, reikia ir Jam būti, nors Jo motina ir šv. Juozapas nusiminę Jo tris dienas ieškojo. „Mano“, sako kartą apaštalams, „valgis yra, kad daryčiau valią To, kurs mane siuntė — Tėvo“ (Jo. 4, 34).

Pailsęs po dienos darbų, naktį praleisdavo maldoje prie Dievo. O nors ir mėgino Jį Tėvas ir siūlė karčią kančios taure gerti, Jėzus neišsižadėjo Dievo meilės, tik kartojo: „Ne taip, kaip aš noriu, bet kaip Tu! (Mat. 26, 39.) O ant kryžiaus prikaltas ir jausdamasis Tėvo apleistas, kad net šaukia: „Dieve mano, Dieve mano kam mane apleidai,“ (Mork. 15, 34), irgi ne kam kitam paveda mirdamas savo sielą kaip Tėvui, sakydamas: „Tėve, į tavo rankas atiduodu mano sielą.“ (Luk. 23, 46).

Meilė prie mūs vargdienių žmonių.

Matos jau ne tik iš Evangelijos puslapių, bet ir iš kiekvieno žodžio galima ją išskaityti. Juk visas atpirkimo darbas ne akmenims, ne medžiams, ne paukščiams ar gyvuliams, bet... vien mums žmonėms, nusidėjusio Adomo ir Ievos vaikams.

Del to tik Kristus visu savo gyvenimu, savo darbais ir žodžiais tai šimteriopai patvirtino, kad net taip save iš meilės prie žmonių išnaikino, jog prisiėmė tarno išvaizdą ir buvo panašus mums žmonėms. Dar daugiau! Jis prisiėmė nusidėjėlio išvaizdą ir net kai pranašas šaukia neliko galų gale net žmogaus išvaizdos liko panašus į žemės kirminą (Job. 25, 6). Ir visa tai vien tam, kad tą žmogų padaryti Dievo vaikeliu ir jam vėl sugrąžinti visas teises, kurių per savo kaltę buvo nustojęs. Ir net kaip Dovidas sako — davė: „perdurti rankas ir kojas ir suskaityti visus kaulus.“ (Ps. 18, 21). O tai Jis vėl atliko ne iš kitos priežasties, kaip tik iš meilės prie mūsų.

Siunčia kartą Jonas Krikštytojas klausti — ar Jis esąs Mesijas ar kito reikia laukti? O Jėzus jam kito atsakymo nė neduoda, tik liepia sakyti: „Akli regi, kurti girdi, raiši vaikščioja, pavargėliams apsakinėjama Evangelija.“ (Mat. 11, 5). Pavyzdys Evangelijoje pasakytas apie sūnų aikvotoją sugrąžina iki ašarų, nes parodo Dievo meilę prie mūs nusidėjusių žmonių. O pavyzdys su nusidėjėle Marija Magdėlena visai išgriauna mūsų abejojimus apie Jėzaus Širdies gerumą. Čia atvestą paleistuvę, kurią įstatymai reikalavo akmenimis užmušti, Kristus išgelbsti ir dar jai atleidžia visas nuodėmes. Ir kokią bausmę uždeda? Vietoj akmens, meilės žodis skamba: „eik, ir daugiau nebenusidėk.“ (Jo. 7, 11) O dabar per išpažintis ar didesnė atgaila? Užduoda tau už didelės nuodėmės kokią poterių sukalbėti, tai baisti atgaila! Jei valstybė baudžia už menkniekius kartais ištisais metais kalėjimo, o už didesnius prasi-kaltimus net mirties bausme, o tu per sunkią nuodėmę net patį Dievą įžeidei, dievažudys pasidarei ir tau bausmę, tik keleta poterių atkalbėti! Ne, tai jau per mažai! Geriau sakyk — Kristus visai dovanoja, tik sako: eik ir daugiau taip nedaryk. O mes vis dar atsispyrę ir nepatenkinti.

„Gerai!“ piktadari ant kryžiaus už tokią trumpą atgailą net tą pačią dieną žada į rojų pasiimti. O kiek ligonių išgydyta, kiek numirėlių prikelta, kiek nuodėmių atleista ir iki šiai dienai nepaliauja tai daręs. Būva atsivertimų, kada Kristus traukia prie savęs po daugelio metų nėjusius išpažinties! Kas apsakys kas aprašys tą meilę, kuria mus numylėjo Kristus! Šv. Jonas Evangelistas sako, kad net pasaulis neapimtų knygų, jei visa surašyti, ką Kristus padarė. Jei nori, pasiimk Šv. Jono evangelijos 17 sk. ir paskaityk, tai sužinosi, ko negirdėjai ir negirdėsi ir aš neapsiimu tai aiškinti, kas ten parašyta, nes galiu netikusiais žodžiais vien aptemdinti tą meilę, kurią Išganytojas pareiškė. Paimk pats, skaityk ir apmąstykl..

Visos meilės, kokią Dievas turi prie žmonių mes negalime šioj žemėj būdami suprasti, nors ir kažin kaip norėtume; tik po mirties išvydę akis į akį tą beribį ir amžinai negestantį meilės ugnyną, degri-

me meile ir niekada negalėsime sudegti, alpsime iš meilės nes nei akis nematė, nei ausis negirdėjo nei į žmogaus širdį neįėjo, ką pri-rėngė Dievas tiems, kurie Jį myli. Ir didžiausios kankynės bus toms prakeiktųjų sieloms, kada jos pamatys, kiek daug jos nustojo, ką lengvai galėjo čia ant žemės begyvenant įgyti. Juk kaip trumpai tas gyvenimas ant žemės tęsiasi palyginus jį su amžinybe? — Nė ženklo jo nėra! O dabar?.. Nuo Dievo, nuo amžinosios meilės lik nustumtas į amžiną Dievo neapykantą. „Peccator videbit et trascetur dentibus — nusidėjėlis tai matys ir griebtims“ (Ps. 111, 10). Štai kodėl ir mes turime vengti tos nelaimės ir visiems sakyti, kaip lengva yra išsigelbėti.. Pasirodo, kad Dievas daugiau mums tarnauja, negu mes Dievui; daugiau mus myli, negu mes Jį pajėgiame mylėti! Dievas daugiau susirūpinęs mūsų išganymu, negu mes patys.

Čia priminsime keletą paties Kristaus žodžių, kuriais pažymi savo meilę žmonėms.

— „Eikite prie manes visi, kurie vargstate ir apsunkinti esate—aš jus atgaivinsiu“ (Mat. 11, 28) — Aš jums palieku ramybę, duodu jums savo ramybę; ne kaip pasaulis duoda, aš jums duodu. (Jon. 14, 27).

O pamoksle ant kalno atvėręs savo burną Jis mokė juos sakydamas: „Palaiminti beturčiai dvasioje, nes jų dangaus karalystė. Palaiminti romieji, nes jie paveldės žemę. Palaiminti, kurie liūdi, nes jie bus paguosti...“ (Mat. 5, 3–12)

Tai gi klausime — kas verčia Dievą žmogum tapti? — Meilė! Kas liepia didžiausiam varge ir neturte gimti ir gyventi? — Meilė!

Kas ragina Jį prie paslėpto gyvenimo Nazarete? — Meilė! Del ko pamokslai, stebūklai, apaštalių išrinkimas? Meilė prie to verčia! Kas privertė lipti į Kalvarijos kalną ir ten baisiai mirti? — Meilė ir dar kartą meilė! Meilė atsako į visą atpirkimo klausimą; meilė rodo ir sakramentų įsteigimą, krikšto visų pirma, kad mums būtų galima vadin-tis Dievo vaikeliais. Švenč. Eucharistijoje Jis yra savo kūną mūsų mai-stu padaręs. Tas pat ir su šventomis Mišiomis! Meilė privertė statyti savo Bažnyčią, nes su mumis Jis norėjo pasilikti iki pasaulio pabaigos!

Kogi susilaukia Jėzus už tą meilę iš žmonių?

Vėl toj pačioj Evangelijoje matome tą Širdį kenčiančią ir išniekintą, net iki šių laikų nenustota Ji niekinti. „Pas savuosius atėjo, o savi-jei Jo nepriėmė“. (Jon. 1, 11.) Jau kūdikėlio ieškojo užmušti! Vos pabėgo į Aigiptą. O iš ten grįžęs į Nazaretą per 30 metų gyveno klusnume, neturte ir darbuose; taip Jis praleidžia savo jaunystę. O paskui, ne-gelbsti net Jo stebūklai, geri darbai, vis tiek šaukia: „Tu velnią turi“, esi „vyno gėrikas“ ir pagriebę akmenis taikosi užmušti.

O pažiūrėk į skausmo suspaustą Jėzaus Širdį Alyvų darželyje, kad net pradėjo merdėti ir kruvinu prakaitu prakaituoti. „Nerami Jo siela pasidarė iki mirties“, kaip pats prisipažįsta. Ieškojo, gal kas su Juo liūdės, bet nebuvo, gal kas suramins, bet neatsirado. Atėjęs prie apaštalių, rado juos miegančius. Negalėjo nė vienos valandos su Juo budėti. Ir net vieną kitą apaštalą išskyrus visi kiti išbėgiojo. Net pats

apaštų galva sako: — „Aš nepažįstu to žmogaus“. Kristus gi gailis tų nedėkingų žmonių ir už savo persekiotojus meldžiasi, sakydamas: — „Tėve, atleisk jiems, nes jie nežino ką daro“. O savo Motiną Mariją atiduoda mums už motiną. Dar trokšdamas parodyti daugiau meilės leidžia sau šoną ir širdį atverti, kad iš ten ištėkėtų Jo išganingasis atpirkimo malonių kraujas ir vanduo.

Palaiminta siela, kuri pradeda suprasti Jėzaus Širdies gilybes. Įsikūnijusį Dievo Žodį mes negalime vienu žvilgsniu suprasti, todėl pavartykime Evangeliją ir pajusime, kaip tie Emaus mokiniai eidami pajuto, kaip jų širdys pradėjo degti.

Šv. Tėvas Leonas XIII Enciklikoj „Annum sacrum“ (1899) išrodė, kad Švenčiausioji Jėzaus Širdis yra tas pat, ką pats Kristaus asmuo ir tą meilę, kuri per Jo Širdį pasirodo, pačiam Kristui turime priskirti. Todėl ir kiekvienas, kas garbina Švenčiausiąją Širdį, garbina kartu ir Kristaus meilę ir tai prie Dangiškojo Tėvo ar prie mūsų brolių, o ypač kai garbina tą nuo žmonių paniekintą, kenčiančią ant kryžiaus Kristaus Širdį arba altoriaus tabernakule savo artimų draugų užmirstą ir apleistą. Žmogus pamato, kokia beribe meile deganti Jėzaus Širdis, kad net galva sukasi pamąslus. Argi galimas daiktas?! Rodos ir sapne tokią gerą širdį matydamas, tai būtinai norėtum dar užmigti, kad tą patį sapną dar kartą sapnuoti. Bet mes žinokime, kad kas Evangelijoje parašyta, tai ne sapnas ir ne gražus prasimanymas, bet teisybė aiškesnė už saulę, meilė karštesnė už ugnį. Tie visi žodžiai toki teisingi, šventi ir amžini, kad nors dangus ir žemė gali praeiti, tai šitie žodžiai vis dar nepraeis! O kad žmonės tai žinotų!..

Del to ir Šventasis Tėvas, skirdamas birželio mėnesiui intenciją, troško, kad žmonės pažvelgtų ir nors kartą pažintų ir įsitikintų, kad niekas dar neturėjo ir neturės tokios geros Širdies, kokią turi mūsų išganytojas Jėzus Kristus. Tam ir laimina šią intenciją ir paveda ją M. A. narių maldoms, kad nariai per savo karštas maldas patys įsižiūrėtų į Jėzaus Širdį ir kitiems išprašytų malonės Ją geriau pažinti ir suprasti.

Labai pasigrožėjau, kai pamačiau vienoj bažnyčioj prieš Velykas Didžiojo Savaitės klūpojančius prieš Kristaus karštą žmonės turinčius rankose Šv. Rašto knygas ir skaitančius atatinamas vietas iš Kristaus gyvenimo. Kaip būtų gražu, kad kiekvieno kataliko mylimiausioji knyga būtų Šv. Raštas. Sumažėtų, man rodos, tie nelemti priekaištai prieš tikėjimą, nes tada ir kiekvienas pamatytų, kad visa tai ne koks pramanymas, bet tas pats dalykas, ką kunigai iš sakyklų nuolat žmonėms aiškina. Silpni tikėjime sustiprėtų, o tie, kurie tiki, bet nežmoniškai bijo Dievo, kad tik jų nebaustų, beveik kiekviename šv. Rašto puslapyje atrastų suraminimo žodį, kurį ištartė pats V. Jėzus, arba užrašė Šventosios Dvasios įkvėpti evangelistai ir apaštalai.

Taigi pažink Jėzaus Širdies meilę ir kitiems pasakyk, o žinosi, kokios giminės esi ir kas tave laukia amžinybėje.

Mintys mąstymui.

„Štai aš stoviu prie angos ir beldžiu: jei kas išgirs mano balsą ir atidarys man duris, aš pas jį įeisiu ir su juo vakarieniausiu“ (Apr. 3. 20.)

„Tą mylėk ir turėk prieteliu, kurs visiems atsitraukiant, tavęs neapleis, o galui atėjus, neleis tau pražūti“. (Kristaus Sekimas, II kn. sk. 7.)

„Niekas nepajėgs iš mano širdies išplėsti Nukryžiuotojo meilės“.
Šv. Julijona Falkoneri.

Šv. Julijona Falkoneri.

1270 — 1341 m.

Mėnesio globėja, birželio 19 d.

Mūsų šventoji globėja birželio mėnesiui yra gimusi gražiojoje Italijos šalyje iš kilmingos Falkonerių giminės 1270 metais. Dar maža būdama, šv. Julijona, kaip ir daugelis kitų šventųjų, turėjo laimę, kad jos pamaldūs tėvai anksti ją paaukėjo Dievui ir stengėsi iš pat mažų mėlės jai įkvėpti kilnią Dievo ir artimo meilę. „Jėzus, Marija“ — tai buvo pirmieji jos žodžiai, kurie išėjo iš jos lūpų. Jėzui ir Marijai ji pašventė ne tik jaunystę, bet ir visą gyvenimą. Jau 15 metų būdama ji sudėjo į šv. Pilypo Benito rankas įžadą visą gyvenimą išlaikyti skaištybę. Julijona taip vengė nuodėmės, kad net kalba apie nuodėmę ją visą supurtydavo. Pasivedus Nekalčiausios Dievo Motinos globai, Julijona netrukus visiškai apleido pasaulio turtus ir pasišventė Amžinojo Dievo tarnybai vargingoje vienuolyno pastogėje.

Meilė prie Jėzaus, kuri liepsnojo šios šventosios širdyje, dar labiau kilo ir stiprėjo dėl jos nuolatinių atgailų, mąstymų apie Išganytojo skausmus ir dėl jos rūpesčio kuo dažniausiai artintis prie šv. Komunijos. Du kartu savaltėje šv. Julijona per ištisą dieną išpasninkaudavo, maitindavosi vien Angelų Duona, šv. Komunija. Ir didžiausias jos skausmas buvo, kada ji beslaugydama didžiausius ligonius ir vargdienius, patį smarkiai susirgo, ir net mirties valandoje negalėjo priimti Išganytojo į savo skaisčiąją širdies šventovę. Tąsyk ji meldė kunigo, kad bent ant jos krūtinės kurį laiką palaikytų šv. Ostiją. Tuomet ir gerasis Jėzus, tarytum, atsidėkodamas šv. Julijonai už tokią jos karštą meilę prie savo Išganytojo Švenč. Eucharistijoje, stebuklingai įžengęs į josios širdį, 1341 metais birželio 19 dieną leido šventajai Julijonos sielai peržengti laimingos amžinybės slenkstį.

Tiesa, šv. Julijonos atgailomis mes galime vien stebėtis. Bet josios meile prie Nekalč. Dievo Motinos Marijos ir mūsų Išganytojo švenč. Sakramente galėtume ir mes kur kas daugiau užsiliepsnoti. Juoba, kad mes gyvename laikais, kurie yra nebe reikalo vadinami Švenč. Eucharistijos laikais!

J. P.

Pirmoji Žibutė.

Pažvelk, Aukščiausi!

Į šaltą, kietą žemę mūs,
Į mūsų miestus ir kaimus,
Aukščiausi, žvelk iš aukštumos!

Čia tiek vargų ir tiek klastos!..
Pasilgę laimės prarastos,
Netekę dvasios laisvumos,

Dažnai vergauti einam mes;
Nešiojam nuopuolio žymes
Senai iš Rojaus išvyti.

Visus beslėgia sopuliai,
Visur takeliai ir keliai
Krauju ir ašarom lieti...

Pasauly siaučia eima.
Ir kaip senai... Vėl, kaip pirma,
Išdžiūvo žemė be Rasos.

Pažvelk, Aukščiausi, iš dangaus—
Del savo tvarinio-žmogaus
Atsiųski spindulį šviesos!

Atsiųsk... Taip laukia žmonija!
Šventosios Meilės žarija
Uždek visų, visų širdis...

Ir bus tad gera ir ramu,
Kai savo meilės dvelkimu
Karalius Kristus mus valdys.

Visi skausmai turės nutilti!

Neverk, žmogau, vargų suspaustas:
čia ašaros silpnumą rodo.

Visas dejas, skausmais apaustas,
pakelsk siekimais Dievo sodo.

Visi skausmai turės nutilti,
jei kreipsi į Mariją viltį.
Neverk, varganeše našlaite,
tavęs kad žmonės nepriglaudžia;
Kad vargus, ištisą savaitę,
velki ir šventėj našta skaudžią.

Visi skausmai turės nutilti,
jei kreipsi į Mariją viltį.
Neverk ir, našle atstumtoji,
kad vargo rūkas nesisklaisto.
Nors tu darbe tiesiog putoji,
bet pristingi vaikučiams maisto.

Visi skausmai turės nutilti,
jei kreipsi į Mariją viltį.
Jūs melskit paguodos Marijos
ir atspyrio vargams įgausit.
Gaivinami skaisčios Gabijos,
į dangų turčiais nukeliausit.

Visi skausmai turės nutilti,
jei kreipsit į Mariją viltį.

M. Grigonis.

Gražiausias Jėzaus Širdies paveikslas.

Gegužės mėnuo mus verčia geriau išsižiūrėti į Nekalčiauslają gegužės Karalienę—Mariją. O kiek čia grožio mes pastebime. Niekas pasaulyje juk neįstengė ir neįstengs pasekti taip Jėzaus Širdies kaip Marija. Nieko kito mes neišdrįstame vadinti: Teisybės paveikslu, Išminties sostu, Dangaus vartais, Karalienė be sutepties Pradėtajai ir t. t... Tik viena Švenč. P. Marija to pilnai verta. Marija labiausiai pasekė Jėzaus pasakytus žodžius: „Mokykitės iš manęs, nes aš esu romus ir širdžia nusižemines“ (Mat. 11, 12). Marija yra taip aukšta, kilni, tačiau Ji save vadina „Viešpaties tarnaitė“. O tik pažiūrėkime, kuo yra iš tikrųjų toji „Viešpaties Tarnaitė“?

Kas yra Marija?

1. Ji savo tobulybėmis ir išaukštinimu po Švenč. Trejybės užima pirmutinę vietą. Joki sutvėrimai negali lygintis prie Marijos tobulybių. Už visus daiktus gyvus ir negyvus, už visus žmones ir net už visus angelus ir arkangelus Ji garbingesnė. Gabrieliūs Arkangelas nusižemines sveikina Ją ir net ne savo bet Dievo Švenčiausioje Trejybėje Vardu Jai taria: „Sveika Marija Malonės pilnoji“... Ir toji išaukštintoji virš visų dangaus ir žemės galybių visgi nusižemina ir sudėjęs rankas ant krūtinės atsako: „Šitai aš Viešpaties tarnaitė!“ O mes, žemės klajūnai, kartais nenorime taip vadintis, nes mums lyg ir negražu Dievui tarnauti!

2. Marija išganymo Vartai, nuo amžių numylėta Dangiškojo Tėvo duktė, skaisti, graži, gryna, be mažiausio suteptimo sulig Giesmių Knygos žodžiais: „Visa Graži esi mano drauge ir kaltės tavyje nėra“ (4, 7). Ji tyresnė už visus angelus, šviesesnė už saulę, gražesnė už mėnulį, nes ir saulė yra tik Jos rūbai o mėnulis po Jos kojomis ir dvylika žvaigždžių apie Josios galvą! (Apok. 12, 1). O ši skaisčiausioji ir gražiausioji Dangaus ir žemės Karalienė nieku kitu nenori būti prieš Dievą tik mažiausia už visas tarnaitė. Mes gi, neturėdami kartais nė ženklo tokių tobulybių drįstame priešintis Dievo ir Bažnyčios įsakymams ir rodomės išdidūs, pasipūtę...

3. Bet štai dar, kuo yra Marija! Ji yra Dievo Motina! Šis žodis viršija visus pavadinimus, nes ir patsai Dievas savo visagalybe jau nebegalėjo Marijos labiau išaukštinti. Šv. Juozapas buvo tik Viešpaties Jėzaus maitintojas ir globotojas, o jau kokios pagarbos jis susilaukė nuo Dievo ir žmonių. O Marija juk yra tikra Dievo Sūnaus Jėzaus Kristaus Motina, Kuriam angelai ir šventųjų būriai per amžius gieda: „Šventas, šventas, šventas Viešpats Dievas galybių, pilnas yra dangus ir žemė jo garbės!“

Iš to nusižeminimo Švenč. Panelė turėjo labai daug džiaugsmo, nes Ji pati kalbėjo savo giminaitėi šv. Elzbietai: „Šlovina mano siela Viešpatį, ir prasidžiugo dvasia Dievuje mano Išganytojuje, nes man

padarė didžius daiktus tas, kuris galingas ir šventas Jo vardas! Jis pažvelgė į savo tarnaitės nusižeminimą... Numetė nuo sosto galingus, o išaukštino nužemintus..." (Luk. 1, 46...) O mes vis dar nenorime nusižeminti ir su džiaugsmu Dievui tarnauti!

Švenč. Panelės kantrybė.

1. Kas galėjo turėti daugiau mėginimų už Mariją? Nuo apreiškimo dienos Ji turėjo visa paslaptį laikyti, net šv. Juozapui Ji negalėjo apie tai kalbėti. Ir toji kantriausioji Motina vis tik ištverė, nors ir matė, kad šv. Juozapas nusiminęs ir jau rengiasi ją apieisti. Bet šv. Panelė pasitiki Dievo Apvaizda ir laukia tolimesnių Dievo valios nurodymų. O mes, kaip greitai sulaužome paslaptis!

O kiek skausmo Marija turėjo iškentėti kelionėje į Betleją, kada Ji net savo viengenių atstumta turėjo apsigyventi vargingame tvarte, lyje ir paprasčiausiose edžlose paruošti mūsų išganytojų sostą. O čia vėl vos keletos dienų kūdikis jau neišsitenka savo tėvynėj ir jau tu, Motina Marija, skubink bėk į svetimą ir tolimą šalį, nes jau pats Erodas kėsinausi nužudyti Dangaus ir žemės Karalių. O vargo, vargo pakėlė tuomet Marija, Juozapas ir vaikelis Jėzus! Bet tyli toji Dievo tarnaitė, nes pasiryžus pildyti Dievo valią: „Aš Viešpaties tarnaitė tegul man stojas pagal tavo žodį!“. Tie visi bandymai tęsėsi taip ilgai, kad galų gale pamatė savo mylimą Sūnelį jau ant kryžiaus kybantį. O Ji vis kartoją: „Šitai aš Viešpaties tarnaitė!..“

Šaukis prie Marijos, jei tau sunku ištverti! Nes po kryžiumi Marija pačiam Atpirkėjui pasižadėjo būti ir tavo Motina.

2. Marijos pavyzdys sulaužo ir mūsų puikybę. Mes dažnai norime pasirodyti su mūsų gabumais, o jei kas mus užgauna, žadame nedovanoti, nors kasdien kalbame: „Atleisk mums mūsų kaltes, kaip ir mes atleidžiame savo kaltininkams“. Tam pykčiui nėra galo. Vos mirties valandoj tik įstengiame dovanoti, bet ne kartą pasitaiko net pasakymai: „Kad ir mirsiu, nedovanosiui!“

O kaip kentėjo Marija? Ar manai, kad šv. Dievo Motinos ypač laike Kristaus kryžiaus kelio nestumdė, neišjuokė, nepaniekiavo?—O dar ir kaip. Ne vienas gal po ausia sušuko: „Atsitrauk, nes ir tu tokia, kaip tavo sūnus, tik neturime paliepimo ir tavo reiktų kartu su tavo sūnumi prikalti ant kryžiaus!“ „Eik namo! Ar tau dar gaila to, kurį kartu su žmogžudžiais vedame!“ „O nelaiminga motina, kad tokį sūnų pagimdė!“

Marija visa tai iškentėjo be skundo žodelio ant lūpų. Klauskime, ar mes taip kada buvome paniekinę? O tai vertėtų už mūsų nuodėmes. Ji gi nekalta buvo!

3. Mes nepernešame širdies skausmų. Bet kas daugiau kentėjo už švenčiausiąją Panelę? Kas nežino, kaip motinai sopa širdį, kada jos sūneliui grėsia nelaimės, arba mato jį kankinant o ji negali padėti. Bet ir viso pasaulio motinų širdžių skausmą sudėk, vis nebus tokis, kokį Dievo Motina Marija kentėjo. Ne be reikalo pavadinta: Motina sopulingoji ir Kankinių Karalienė! Juk tiek iškęsti skausmų, kiek Ji,

kuri motina galėtų? Jau Simeonas senelis pranašavo, kas bus, o Ji dėjosi visa į širdį (Luk. 2, 19) Aš tik priminsiu, patys toliau mąstykite. Ar nesukėlė skausmų bėgimas į Aigiptą, Erodo persekiojimas, per tris dienas žuvusio Jėzaus ieškojimas, atsiskyrimas atėjus apaštaliavimo laikui, gandai, kad žydai nori Jėzų sugauti, akmenimis mušti, ir pagaliau suėmimas, visos kančios nuo Alyvų darželio iki Golgotai! O nuėmus nuo kryžiaus Jos Sūnelio kūną guldo ant pačios Motinos kelių. Ir dabar, širdie, išsilaikyk neplyšus, kada šluosta savo Sūnelio aptekusias kraujais lūpas, veidą, kada bučiuoji jau pamėlynavusį sudaužytą veidą, kada žiūrinėji rankų kojų ir Švenčiausio šono žaizdas. O Motina Sopulinga, melski už mane tokį nekantrų ir negalintį ir mažiausio sopulio ramiai iškentėti! Bet aš negaliu net paprastų sielos nusiminimų, sausumų ir apleidimų pakęsti, o ką kalbėti apie dideles sielos ir kūno kančias!

Bet nenusiminkime. Kristus nuo kryžiaus žinojo, ką mums palikti. Jis paliko mums Mariją ir atidavė Ją mums už motiną. Dabar negalime sakyti, kad Marija mums nepadės, nes tada Ji neišpildytų, ką Ji yra pasižadėjusi per visas dienas vykdyti t. y. Dievo valią. O Kristaus paskutinė valia ant kryžiaus buvo: atiduoti mums savo Motiną! Ir Atpirkėjas mums atidavė Mariją, kaip mūsų Motiną!

Kad Ji gali padėti, jau mes neabejojame, nes Marija savo galybe po Dievo pirmutinę; girdėti mūsų maldas irgi gali, nes jei jau išrasta žemiški pritaismai, kur gali viena sekunda išgirsti iš tolimiausių mlestų (per radio) įvairias kalbas, tai dvasiniame gyvenime dar greičiau. Marija girdi dar nespėjus tavo lūpoms ištarti žodį, nes Ji ir mintį tavo mato. Del to ir mes Ją tiesiog sveikiname maldoje: „Sveika, Marija“, tarytum norėdami su Ja tiesiog kalbėtis.

Marija negali mūs neišklausti, nes tuomet visi tie gražūs pavadinimai litanijoj: nusidėjėlių Priebėga, krikščionių Pagalba ir t. t. būtų vien tušti prasimanymai ir Bažnyčia būtų suklydusi, įsakydama mums taip melstis prie Marijos. O tai niekuomet negalės įvykti, nes „greičiau dangus ir žemė praeis, negu Jėzaus Bažnyčios žodis“. Marijai mes labai rūpime, nes ji myli mūsų Atpirkėją, o V. Jėzus mus myli, taigi ir Marija, mylėdama Jėzų negali mūsų pamiršti. Ji yra Jėzaus meilės priversta mus mylėti. Ji negali kitaip. „Šitai aš Viešpaties tarnaitė!“

Kiek Marija parodė meilės prie žmonių, aš neminėsiu, nes nepabaigčiau niekad rašęs pv. pradedant nuo Kanos stebuklo Galilejoje iki šių laikų Liurdo stebuklų ir kitų įvairiausių Jos motiniškos meilės reiškinių, ypač dvasiniame gyvenime. Išvada aiški: apsirinkime Mariją mūsų Motina ir Karaliene, nes Ji per 30 metų gyvenimo Nazarete geriausiai suprato Jėzaus Širdies troškimus ir mums greičiau parodys kaip reikia prie Jėzaus Širdies prieiti. Per Mariam ad Jesum. Per Mariją prie Jėzaus! Juo anksčiau mes Ją pasirinksime mūsų Motina, juo geriau!

Kun. J. Bružikas S. J.

Neškime gėles Marijai.

Atėjo gražusis pavasario mėnuo, skiriamas Marijos garbei. Atsibunda gamta iš gilaus žiemos miego... Suskamba linksmos paukščių dainos. Tuoj sužaliuos visi medeliai, sužydės gėlės. Rodos Aukščiausiojo liepiama ir dengiasi visa gamta nauju skaisčiu rūbu, kad atiduotų pa-

*Švenčiausioji Dievo Motina,
Marija.*

garbą, kad pasveikintų Dangaus ir žemės Karalienę. Pirmieji švelnučiai žiedeliai puošia tos gerosios Motinos paveikslą, gražūs paukščių balsai skelbia Jos Sūnaus, o kartu ir Jos garbę, galybę. Žmonių minios siūnčia į Ją savo nors menkas maldas.

Taip, laimingas tas kraštas, ta tauta, ta bažnyčia, tas namelis, iš kur kyla maldos Marijos garbei. Taip renkimos prie tų brangių Marijos

garbei skiriamų pamaldų. Kas galim lankykim bažnyčią ir bendrojo maldoj Ją garbinkim, kasturim namuose likti, įsigykim Marijos paveikslą ir papuošę jį gėlėmis, siųskim Jai savo maldas. Bet puošdami Jos paveikslus neužmirškim puošti savo sielos vidų. Sodinkim savo sielonų dvasios gėlių dorybių, kad turėtume kuo Mariją pasveikinti. Dvasios gėles Marija daug daugiau myli, kaip žemės gėles nes jos amžinai nežus su jomis mes nukrisime ten, kur per amžius regėsime ir garbinsim tą Geriausiąją Motiną Mariją. Sielos gėles paaukavusiems Ji suteiks daugiausia malonių.

L. B.

Apaštalų Karalienė ir mes.

Atėjo malonusis metų mėnuo gegužis. Pasaulis tuo laiku savaip linksminasi pavasario grožybėmis, o ištikimieji Kat. Bažnyčios vaikai visame pasaulyje aukoją su pirmaisiais pavasario gėlių žiedais visus savo džiaugsmus ir rūpesčius savo Dangiškajai Motinai. Vieni tikinčiųjų tą meilę prie Švenč. Marijos reiškia vienaip, kiti kitaip. Bet tasai prisirišimas prie Marijos visų gražiausiai atsispindi didžiųjų Bažnyčios apaštalų ir šventųjų gyvenime. Tik išsižiūrėkime! Antai šv. Petras Klaveras tas didysis „vergų apaštalas“ iš Jėzaus Draugijos, nekarta, besakydamas pamokslus apie Mariją, ir negalėdamas tinkamai išreikšti žodžiais savo karštos meilės prie Apaštalų Karalienės Marijos, dvasios pakilime net vidury pamokslų sustodavo ir tik savo nušvitusia veido išraiška ir nepaprastu susijaudinimu tūkstantines savo klausytojų minias traukte patraukdavo prie Marijos garbinimo. Šv. Albertas Didysis, kuris, anot jo paties pasakymo, visą savo mokslą įgijęs tik per nuostabų Švenč. Panelės tarpininkavimą, — neiškentė ir laikė savo mokslinių paskaitų universitete nuolat kvėpti savo klausytojams širdingos meilės ir tikro pamaldumo prie Marijos. Gražiausios maldelės: „Atmink, o Maloningiausioji Pana Marija“... autorius šv. Bernardas buvo taip įsitikinęs Šv. P. Marijos globa ir užtarymu, kad laikė savo pamokslų išdrįsdavo net paklausti savo klausytojų, ar jų tarpe beatsiras nors vienas, kuris, ko norint Marijos prašęs, būtų buvęs Jos apleistas arba neišklausytas.

O koks kilnus prisirišimas prie Švenč. Panelės pasireiškė Jėzaus Draugijos įkūrėjo šv. Ignaco gyvenime. Šit pavyzdys. Šv. Ignacas, kai po atsivertęs karininkas, laikė savo pirmą pareigą eiti prie stebuklingojo Šv. Panelės paveikslo Montserate. Čia jis visą naktį išbudėjo prie Stebuklingosios Motinos altoriaus ir čia, pakabinęs savo mylimąjį kardą, ryžte pasiryžo nuo šio laiko tapti gryniausiu Jėzaus ir Marijos karžygiu. Ir tikrai įdomu pastebėti, kad patys svarbiausieji jo gyvenimo nuotygiai supuola su Nekalčiausios Dangaus Karalienės šventėmis.

Na, ir mūsų laikais taip įgarsėjęs kitas Jėzaus Draugijos šventasis, šv. Petras Kanizijus, kuris vos tik 1925 metais buvo paskelbtas šventuoju ir Bažnyčios Daktaru, buvo garsus ne tik kaip didysis Vokietijos apaštalas iš audringųjų reformacijos laikų, bet kartu jis pasižymėjo

Ir kaip nepaprastas Švenč. Panelės garbintojas. Iš po jo plunksnos išėjo pirmos didelės spausdintos knygos apie Nekalč. Mariją, kurias beskaitant reikia gėrėtis ne vien jo giliu mokslingumu, bet ir ta širdinga meile prie Švenč. Panelės, kuri taip gražiai pasireiškė visame šv. Petro Kanizijaus gyvenime. Ir net jam pasenėjus ir jau nebegalint daugiau dirbti, — žmonės jį dar matydavo bevaikščiojantį tarp miesto vaikučių, kuriems jis pasakodavo apie Mariją, dalindavo ražančius ir mokė ant jų melstis. Tat ir visai nenuostabu, kad ir toks šv. Petro Kanizijaus auklėtinis, šv. Stanislovas Kostka, Marijos kitai nė nevadindavo, kaip tik savo „Motina“ ir jis su džiaugsmu mirė pačiame savo gyvenimo pavasarėlyje Marijos Dangun Ėmimo šventėje.

Tasai pamaldumas į Nekalč. Mariją neatvėso nė vėlesniais laikais. Štai keli pavyzdžiai. Plačiai įgarsėjęs kat. pasaulyje dvasinio turinio raštais, Tėvas Lancelijus S. J., kuris yra ilgą gyvenęs ir miręs Tėvų Jėzuitų namuose Kaune ir apie kurio kanonizacijos*) bylą ėmė gana rimtai galvoti vlenas garsesniųjų Romos „Gregorianum'o“ profesorių, — turėjo tarp kitų savo kilnių ypatybių ir nepaprastą meilę prie Marijos. Vaduodamasis savo skaisčios širdies nujautimu ir gausiai apšviesto proto nurodymais, — dar prieš paskelbimą dogmos apie Marijos Nekaltą Prasidėjimą, jįsai pasiryžo ir net padarė įžadą savo raštuose ginti ir įrodinėti tos kilniausios Marijos pažibos tikrumą, ką jis savo raštais ir šventu gyvenimu nuosakiai ir vykino. Su panašiais įžadais susitinkama ir kitų to laiko šventųjų gyvenime. Aplenkdamį kitus, čia prisiminkime tik didįjį jaunimo globėją šv. Joną Berchmansą, kuris taip pat turėjo gana artimų ir širdingų santykių su lietuviais studentais Romoje. Įrodydamas savo karžygišką prisirišimą ir meilę prie Marijos tas jaunas apaštalas net savo paties krauju užrašė karštą pasiryžimą, jog jis tapęs kunigu turės būtinai parašyti veikalą apie Nekaltąjį Dievo Motinos Prasidėjimą. Tuo tikslu jis laike savo moksly Romos universitete jau stropiai rinko medžiagą savo tyliam pasiryžimui įvykinti. Tiktai ankstyboji mirtis nuvedė tą šventą klieriką laimingon amžinybėn iš arti gėrėtis Dievu ir žavėtinomis Nekalč. Marijos dorybių varšomis.

Na, o ką jau ir bekalbėti apie didžiausius mūsų laikų apaštalus! Jie rodos, dar labiau pradeda lenktyniuoti savo širdingų prisirišimų prie tos Apaštalų Karalienės. Gausių įrodymų tam galime rasti nenuilstančio Austrijos apaštalo, šv. Klemenso Hofbauer'io, gyvenime; tą patį skelbia ir nužemintojo Arso klebono, šv. Jono Vianney, pavyzdys ir daugelio kitų kunigų, pasižymėjusių ne tik savo apaštališku pasišventimu, bet ir savo gyvenimo šventumu. Bet ar tik tik ne visų ryškiausiai tuo pamaldumu bus pagrindęs savo nuostabųjį apaštalavimą kun. Jonas Bosko. Visa jo pasisėkimų paslaptis juk ir glūdi jo kūdikiškame pasitikėjime Šv. P. Marijos globa. Ir Marija tiesiog kuo apčiuopiamiausiu

*) Kanonizacijos bylomis yra vadinami tie ilgai tyrinėjimai, kuriuos atlieka rimčiausi šv. Tėvo paskirti mokslininkai: teisininkai, gydytojai ir dvasiškiai, tyrinėdami, kokio nors savo šventumu pasižymėjusio asmens gyvenimo dorybes, karžygišką pasišventimą Dievo Valią vykstant ir ypač stebuklingiems to asmens darbams ištirti.

būdu ji remdavo ir suteikdavo vieną pasisekimą po kito. Vos kelias lyras*) beturėdamas, jis pradeda statyti savo vargingiems auklėtiniais kopytėles—oratorijas, mokyklas... Taip su Marijos pagalba kilo viena įstaiga po kitos, kol pagaliau išaugo ir ta milžiniškoji bažnyčia, kurios jis nė negalėjo kitaip pavadinti, kaip tik „Marijos—Krikščionių Pagalbos“ bažnyčia.

Su pagalba to gilaus pamaldumo į Švenč. Panelę Mariją jau šimtai ir tūkstantčiai asmenų, nežinodami į didžiausias sunkenybes ir pasaulio pinkles, vis dėlto laimingai pabaigė šio gyvenimo kelionę ir net tapo nepaprastais savo laiko apaštalais ir šventaisiais. Tokių laimingų Marijos globojamų sūnų ir dukterų, pasižyminčių savo nepaprastu gyvenimo šventumu yra gana daug ir dabartiniais laikais. Neveltui juk daugelis rimčiausių dvasinio gyvenimo žinovų tikrina, jog gal būt dar niekuomet pasaulyje nebuvo tiek daug šventųjų, kaip mūsų laikais, kad yra! Tai reiškia, jog Švenč. Panelė nė dabartiniais laikais nesiliovė globoti šios ašarų pakalnės vaikų ir savo galingu užtarimu išmaldžia jiems gausių Dievo malonių.

Dangaus Karalienė Marija yra ir „Maldos Apaštalavimo“ Globėja. Todel ir kiekvienas sąžiningas „M. A.“ narys turi žinoti, jog dabar ir jis yra ypatingoje globoje Nekalčiausios Dangaus Karalienės ir jog Švenč. Panelė trokšta ir mūsų kiekvienam (ai) ypač šiame gegužės mėnesyje be galo daug padėti, kad tik pagaliau ir mes taptume ištikimesniais Dievo vaikais.

Todel ir nėra abejonės, jog su Marijos pagalba ir mūsų kiekvienas gali tapti nepaprastu (nors ir tylu) mūsų tėvynės apaštalu ir, anot Kristaus žodžių, „galėtų net kalnus nuversti“, jei tik ir mūsų širdyse atsirastų bent „garstyčio grūdą“ to gyvo pesitikėjimo Dievo Apvaizda ir tokio pat pamaldumo į tą Šventųjų Karalienę-Mariją, kokio mes matėme aukščiau paminėtų šventųjų gyvenimuose. Ne be reikalo tad ir šv. Ignacas, kaipo vienas didžiausiųjų Kat. Bažnyčios apaštalų iš paskutinių laikų, giliai įžvelgęs į mūsų amžiaus sukurius nuolat kartodavo savo draugams: „Oi, kokius didelius darbus Dievas galėtų su mumis nuveikti, jeigu tik mes su pilnu pasitikėjimu pasiduotume Jo Valiai ir Jam visiškai pasišvęstumel!“. Ir, anot to paties šventojo, tik su karštu pamaldumu į Mariją mes ir galime savyje išugdyti tą gilų tikėjimą ir norą daugiau pasišvęsti mūsų Išgajtojui, Kuris juk nuolat budi mūsų bažnyčiose ir iš savo Meilės Sakramento kviečia ir ragina visus labiau persiimti Jojo Meilės ugnimi...

Iš tikrųjų! Jeigu tik pragarui pasisektų išplėsti iš mūsų širdžių toji vienybė su Kristumi ir toks pamaldumas į Švenč. Panelę, tada jau ir mes pasijustume lyg tas bejėgis Samsonas, kuriam išplėstos akys, atimti ginklai ir liktume vien „skambantis varis“, arba „pabaltintas kárstas“. „Per Mariam ad Jesum—t. y. per Mariją prie Jėzaus!“—taip šaukia ir mums visų krikščioniškųjų amžių patyrimas. Šis obalsis turėtų perbėgti ir per M. A. narių eiles, ypač šiame Marijos mėnesyje. Del to ir kiekvienas M. A. narys, kuris tik nori tapti tyliu maldos ir Švenčiausiai

*) *Lyra*—tai Italų pinigais, maždaug lygus pusel mūsų Lietuvosko lito.

Jėzaus Širdžiai pašvęsto darbo apaštalu, turėtų šiame gegužės mėnasyje dar su didesniu pasitikėjimu tiesti savo nuo darbo nuvargusias rankas į tą galingą „Maldos Apaštalavimo“ Globėją, kuri juk kur-kas labiau už mus pačius trokšta mūsų sielos išganymo ir aiškiai supranta visas mūsų kasdieninio gyvenimo sunkenybes ir vargus.

T. J. Pa-tys S. J.

Brangink skaistybę!

Gražūs yra kalnai, kada skaisčiam gegužės rytmetį, nušviečia juos tekančios saulės spinduliai; gražios yra girios, kada linksni paukšteliai užtraukia jose pavasario giesmę. Gražios yra pievos, kada Aukščiausiojo ranka išpuošia jas skaisčiais žiedais. Bet kas yra jų grožybė, palyginus ją su skaisčia jaunikaicio ir mergaitės širdimi? Kas yra gamtos grožybė, palyginus ją su nekalta ir Dievą mylinčia siela? Kas aprašys skaisčios širdies grožybę? Kas apsakys nekaltos ir Dievą mylinčios sielos laimę? Tikrai, „Palaiminti nekaltos širdies“ sako Kristus (Mt. V. 8.). Viena valandėlė laimės, kurią suteikia Kristus nekaltai ir Ji mylinčiai sielai, yra tūkstančius kartų brangesnė už visus turtus, linksmybes ir malonumus šio pasaulio. Skaistybė yra brangiausias turtas, kurį kiekvienas jaunikaitis ir mergaitė nešioja savo širdy. Skaisti širdis yra brangesnė už visą pasaulį, jo turtus ir garbę; skaisti širdis yra meilesnė už visus pasaulio džiaugsmus ir smagumus.

Kilnūs jaunikaiti ir mergelės argi tą brangiausią turtą, širdies skaistybę, gali atiduoti už valandėlę smagumų, o paskui, tą nelaimingą valandėlę, visą gyvenimą keikti? Niekumet! Geriau visko netekti: turtų net gyvybės, negu prarasti skaisčią širdį. Todėl, brangusis jaunimel! brangink savel! Atmink, kad nešioji savyje brangiausią turtą, kurio neatsvers aukso nė deimanto kalnai! Tu širdyje nešioji savo laimę ir laimę tavo ainijos. Todėl ir reikia tau prašyti daugiau pagalbos Šv. Panelės Marijos; jungtis su Jėzumi Šv. Komunijoje; saugotis nedorų pasilinksminimų ir žaislų; vengti blogų draugų. Neskaityk negražių aprašymų. Užėjus pagundoms, kreipkis prie Jėzaus ir Marijos. Jėzaus ir Marijos meilė padės tau išeiti pergalėtoju iš tų sunkių dvasios kovų, išgelbės tave iš nuodėmių, nutildys smarkias tavo gyvenimo audras. Tik tada pasidarys didi tylą, tavyje, o tuomet bus ramu ir gera.

S. T.

Kas gražesnis?

Kai galvojau apie grožį,
Ilgai klausiau pats save:
Ar gražesnė balta rožė,
Ar lelija mūs lauke?

Gražūs perlai, brangumynai,
Aukšas, sveikata, garbė,
Dar gražesni žalumynai
Ir marga laukų gelė.

Bet gražus ir vandenėlis,
Kurs čiurlen' žalioj lanko,
O gražesnė yr' žvaigždėlė,
Mirgančioji toluoj.

Tik už žvaigždę dar skaistesnė
Meilė artimo šventa.
Ir visų, visų gražiausia
Nekaltybės lelijal

Tiesos Sūnus.

Eucharistija reikalinga širdims.

Geiste geldžiau valgyti drauge su jumis
šitą Velykų avinėlių. (Luk. XXII—15.)

Pasaulio atpirkimo darbe Eucharistija yra šis tas viršaus; Dievo teisingumas jos nereikalavo iš Jėzaus. Kančios ir Kalvarijos pilnai užtenka mūsų atpirkimui, sutaikinimui su Dievu ir atidarymui mums dangaus tėviškės vartų.

Taigi dėl ko mūsų Viešpats įstato Eucharistiją?

Įstato Ją Sau; nes nori nuraminti pats save, nori patenkinti savo meile degančią širdį.

Taip suprasta Eucharistija yra dieviškiausias, geriausias ir maloniausias dalykas; jos charakteris yra gerumas, jos prigimtis — meilė ir prisirišimas.

Jeigu mes Eucharistija ir nesinaudotumėme, Jėzus vis tiek būtų ją įstatojęs dėl šių priežasčių.

Pirmųjų pirmiausia dėl to, kad Jis buvo mūsų brolis, Jėzus norėjo patenkinti savo brolišką meilę, savo brolišką prisirišimą.

Niekas taip gerai nesugyvena, niekur nepasireiškia tokia žymi meilė, kaip tarp gerų brolių.

Jėzaus broliška meilė viršija viską, mes jos net įsivaizduoti negalime.

Šv Raštas sako, kad Dovo siela buvo labai susijungusi su Jonato siela ir kad abidvi sudarė tarytum vieną sielą. Gali būti, tarpe žmonių aukščiausias prisirišimas, tačiau kiekvienam iš jų visuomet yra puikybės. Su Jėzumi taip nėra; Jis visiškai mus numylėjo visai, neatsižvelgdamas pats į save...

Nepaiso, ar mes atatikslime ar ne Jo atsidavimui, tačiau Jo meilės liepsna ne kiek nemažėja.

Geras brolis visada nori matyti broį, trokšta būti kartu su juo; Jonatas būdavo liūdnas, kai nematydavo Dovo.

Mūsų Viešpats kankinosi vien pamąstęs, kad reikės mus palikti; norėjo visuomet būti šalia mūsų, nuolat pakartodamas sakė: „Jūs esate Mano broliai“.

Kaip puikūs ir gaivina tie žodžiai! Jei Jėzus būtų vien išganytojas, Atpirkėjas, Geradaris, mes Jį nemokėtume šeimyniškai ir broliškai mylėti.

Eucharistija sulygina visus, padaro tikrą lygybę. Tarp žmonių pačioj bažnyčioje yra pastebima nelygybė, bet prie Jėzaus, mūsų vyresniojo brolio stalo, esame visi lygūs, visi broliai.

Apšvarstant kurią nors kitą tikėjimo tiesą, dera mąstyti apie Dievo didybę, visagalybę, majestotą ir tt., bet apmąstant Eucharistiją negalima atitraukti minties nuo Jėzaus begalinės meilės ir prisirišimo prie mūsų. Be mūsų Jis nuobodauja ir skundžias. Visų apleistas prakaituoja krauju iš skausmo. Jis tapo broliu ir nori būti su broliais, kitaip Jis kankinasi.

Jėzus nori gyventi tarp mūsų dėl to, kad yra mūsų išganytojas; ne dėl to, kad davęs mums atpirkimo nuopelnus, nes tam yra daug

Angelo apreiškimas.

kitų priemonių, kaip malda ir Sakramentai, bet dėl to, kad nori džiaugtis savo Išganytojo pergale.

Motina dvigubai myli tą sūnų, kurį yra išgelbėjusi iš kokio nors pavojaus. Mūsų Viešpats, kuriam esame tiek kainavę, tikrai turėjo mus mylėti didžia meile, norėdamas pasidžiaugti Kalvarijos kančiomis.

Daug dėl mūsų vargo ir kentėjo, ir mus myli proporcingai savo kančioms ir pasišventimo meilei. „Negalima palikti vienus tuos kuriuos išgelbėjau, už juos atidaviau savo gyvybę, todėl turiu juos mylėti kaip ir pačią gyvybę“. Toje meilėje širdis atranda neišpasakytą džiaugsmą.

Mūsų Viešpats, kas gali abejoti, turi daug geresnę širdį negu motina. Taigi greičiau būtų apleidęs angelus, o mūsų neapleidęs.

Jėzus laiks nuo laiko nori mus pamatyti. Du kareiviai, kurie kartu kovoja mūšyje, kai susitinka po daugel metų, neranda žodžių išreikšti savo džiaugsmui.

Žmonės keliauja didelę kelionę norėdami pamatyti draugą, ypačingai jaunystės laikų draugą.

Kas tai galėtų manyti, kad Jėzus neturi tų žmogiškų gerų jausmų? Jis turi dar gi dieviškame tobulybės laipsnyje.

Jėzus Eucharistijoje tebeturi ir savo žaizdų žymes; jas užlaiko nes tai Jo garbė, paguoda: jos nuolat Jam pasakoja apie Jo meilę link mūsų.

Kaip Jis yra patenkintas, kai nueiname Jam padėkoti už Jo kančias! Įstatė Eucharistiją dėl to, kad mes ateitume Jį suraminti Jo skausmuose, neturte ir apleidime: Jėzus pavargėliauja iš mūsų pasigailėjimo ir atatikimo tokiai Jo meilei.

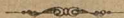
Taip, Jėzus trokšta būti su tais, kuriuos Jis myli; mes esame mylimi, nes mus Jis išgelbėjo.

Pagaliau Jėzus nori gyventi su mumis ir parodo mums tiek meilės Eucharistijoje dėl to, kad Jo Dieviškasis Tėvas mus begaliniai myli. Jėzus turi mylėt savo Amžinąjį Tėvą už mus, nes mes niekados negalime Jį tinkamai mylėti.

Kai kada mes jaučiame savo širdyje pakylant kokio nors asmens meilę, kurio gal gerai ne pažįstame, gal tik kartą tesame matę: viena mintis, vienas atsiminimas, viena kokia aplinkybė mums primena buvusį gerą draugą; ir mes jaučiame prisirišimo prie to asmens, kuris mums primena draugą. Mes mylime ir mūsų draugų draugus, nors jų ir ne pažįstame, vien tik dėl to, kad jie yra mieli mūsų draugams. Lengva suprasti mes mylime visa tai, kas tik turi santykių su tuo, kas mums brangu.

tas pats atsitinka ir su Jėzumi. Amžinasis Tėvas mus myli. Jėzus gi, kuris begaliniai myli savo Amžinąjį Tėvą, dėl tos pačios priežasties begaliniai myli ir mus. Tai Vienatinio Dievo Sūnaus reikalas; Jis negali pamiršti tų, kurie yra taip labai mylimi Jo Amžinojo Tėvo.

G.

Kas Kristų myli—nepražus.

Štai šėlsta ir užia įnirtusį jūrą,
 Jos bangos didžiulės aukų reikalauja:
 „Nežvelk į rytojų, gerk taurę lig dugnui“
 — Viliokės syrenos kartot nepaliauja.
 Kerštingi žvilgsniai it perkūno vilyčios
 Žybčioja.. ir nyksta ramybės žiedeliai,
 Kaip nyksta skubiai mūsų apleidusios dienos,
 Kaip rudenį, šalnai užėjus, lapeliai.
 Bangoj alkoholio jau skęsta ir miršta
 Ne vieno žmogelio bedalė širdis;
 Taurių skambėsy tilsta sąžinės balsas...
 Nekartą prigęsta skaisčioji viltis.
 Bet... Ko aš lūstu, ko dejuoju nūnai?
 Širdužė varguole, ar tu nežinai?
 Yra juk dar meilės kilniosios Gabija;
 Ji niekad negęsta, audrų nesibijo.
 Juk Kristus, kilniausiąją auką sudėjęs,
 Tarp mūsų pasiliko; Jis, džiaugsmo Nešėjas,
 Visus kviečia eiti pas Jį: kam skausmai
 Kankina širdūžę, ką slegia vargai.
 Jis visada laukia varguolių širdžių,
 Aukoja joms deimantus savo kančių;
 Jis—Meilė beribė supranta visus.
 Kas Kristų pamilo, tas niekur nežus.

Gailutė.

Kame toji laimės šalis?

Kai vargas ir skurdas mus spaudžia kada,
 Kad širdį paliečia erškėčių žaizda,
 Kur ieškot paguodos?... Juk nieks neatmins...
 Tik sielą, lyg pančiais kietais surakins!
 Juk niekas vargdienio gailėt nenorės,
 Nieks trokštant neartins vandens nei taurės, —
 Tik širdžiai beverklant jausmingai, dygliais
 Skausmais begaliniais pasaulis sužeis.
 Tad ko dabar šauktis?... Aukščiausio Šviesos?
 Ir stoti galingai prie Jo vėliavos?...
 Ar gręžti niekšingam pasauliui akis?..
 Ir laukti, kol laimė svajota prašvis...
 Oi nei! Prisikėlęs juk Kristus antai
 Nušviečia, kur laimė, kur skurdas vargai,
 Kur vylius pasaulio, likimas kartus...
 Vien Kristus parodo mums laimės vartus.

E, Ventys.

Minėtinas vienos žydės atsivertimas.

Švenč. Panelės „Sijono dukterų“ Kongregacijos koplytelėje 1926 m. birželio mėn. įvyko vienos išymios muzikoje žydaitės krikštas. Čia prie progos ji papasakojo, kaip jos vyresnioji sesuo tapo katalike. Buvę šiaip:

Prasidėjus pasauliniam karui, jos vyresnioji sesuo apleidusi tėvus ir stojusi, kaippo slaugytoja, tarnauti karo lauko ligoninėn. Ji taip pasielgusi ne iš artimo meilės, bet nežinomo noro pabūti nepaprastose gyvenimo sąlygose.

Ten jai besidarbuojant, tekę susirgti tifu. Liga taip smarkiai nutvėrusi vargšę, kad ji buvo palaikyta mirusia ir jau norėta laidoti. Vieno gydytojo dėka, dar pas sekę joje pastebėti šokių tokių gyvybės ženklų, ji nugabenta į ligoninę toliau nuo fronto. Čia į tą kambarį, kuriame ji gulėjo, atėjęs katalikų kunigas, nešdamas mirštančiams suraminimą ir tvirtindamas juos tikėjime. Staiga kunigas buvo pašauktas prie mūsų ligonės. Gaišti nebuvo galima nė valandėlės, tad kunigas, nežinodamas, kad ji žydaitė, suteikęs jai paskutinį šventais aliejais patepimą. „Kaip tik pamačiau kunigą, aš net sudrebėjau“ — pasakojusi ji vėliau. Bet tuojuo ją apėmęs malonus miegas ir neabejotinai pradėjusi gerėti jos sveikata.

Nėra abejonės, kad paskutinis patepimas buvo jai suteiktas vien per apsirikimą, kadangi ji buvo nepakrikštyta, bet įsidėmėtina tai, kad Dievo gailestingumu ji tuoju pajutusi nesulaikomą norą pereiti į katalikų tikėjimą ir jį atsivertė. Kokiu būdu tai įvyko, nei ji pati negalėjusi išaiškinti. Trokšdama greičiau tapti katalike, ji uoliai ėmusi mokytis katalikų tikėjimo tiesų ir netrukus per šv. krikštą atsivėrė jai Kat. Bažnyčios malonių šaltiniai.

Pakviesta namo sveikatai sustiprinti, ji tuoju pareiškusi tėvams savo tikėjimo pakeitimą. Kilęs tada namuose nepaprastas išgastis, didelis piktumas ir kasdieną buvę galima matyti labai skaudžių scenų. Kad apsaugojus savo tikėjimą ir suteikus namams taiką, ji apleidusi tėvus ir apsigyvenusi netoliese esančiame namelyje. Netrukus vienas dievotas jauniškaitis paprašęs jos būti jo gyvenimo drauge, tėvai tam nesipriešinę ir į namus vėl grįžusi ramybė.

Ši drąsa, ginant savo įsitikinimus, buvo pavyzdys jos jaunesniajai seseriai, kuri jau nuo kūdikystės turėjo norą pereiti į katalikų tikėjimą. Ir šiai pastarajai pavyko išsikovoti tikėjimo laisvę. Jos motina, matydama krikšto apeigas ir jausdama tą laimę, kuri spindėjo iš jos duktes akių, verkė iš džiaugsmo.

Ir visi katalikai, sulig šv. Tėvo noru, turėtų susirūpinti žydų atsivertimu. Katalikai savo šv. Komunijomis bei maldomis nemaža galėtų prisidėti, kad daugelis seniau Dievo išrinktos tautos, sielų, trokštančių pažinti tikrąją tiesą, gautų iš Dievo apšvietimo malonę ir įėgų jąją sekti.

J. Žygonis.

Kunigas.

(Gyvenimo nuotykių).

Prieš keletą dienų, pasakojo man vienas kunigas, buvo mano pirmosios Mišios, „primicijos“. Švenčiausia valanda mano gyvenime. O, kiek laimėsi širdis verkė iš džiaugsmo! „Ką atiduosiu Viešpačiui už visa, ką man gera padarė“.

— Gegužis visam kilnume. Žalia, kvapnu, žiedų žiedai! Taip tyra, taip šventa atrodo gamtoje. Kiekvienas lapelis, kiekvienas žiedelis, rodos, saviškai gieda garbės ir padėkos giesmę Aukščiausiam Leidėjui. Ir žmonių veiduose, rodos, nematyti nedorybės, nuodėmės pėdsakų. Visi, rodos, vien meile ir gerumu tekvėpuoja. Visuose matyt pasiryžimo ir noro kilti aukštyn į tai, kas šventa, kas kilnu...

Nebebaisus apaštalavimo darbas, nebetikiu į apaštalaujamų sielų, pirm įsivaizduotą, sugedimą, užsispyrimą nedėkingumą... Ne, žmogaus širdis, kaip išdžiūvusi žemė lietaus, kaip vystanti gelė rasos, trokšta gero. Tik reikia mylinčios rankos jai tą gera atskleisti. — „Viešpatie, aš esu pasirengęs; eisiu kur tik pasiūsi“. Netrukus jau turėjau negaišdamas vykti į paskyrimo vietą į N. parapiją, pradėti savo apaštalavimo darbą. Pakeliui aš ir tegalvojau: „kokia ten bažnyčia, koks klebonas, koki parapijiečiai...?“ Kol kas man dar visa tai buvo tolima, svetima, nepažįstama... Sudie draugai, gimtinė, tėveliai. „Mes palikome viską ir sekėme Tave“.

Po ilgokos kelionės gelžkelio aš išlipau prie mažytės stotelės. Stoty nieko važiuoto. Iš stoties į N miestelį 12 kilometrų. Stotis vien budėtojo namukai, kaimų arti nėra. Vadinas, reiks eiti pėsčiam. Tai niekis, šv. Povilas apaštalas, žiūrėk, kokių kelionių yra padaręs pėsčias. — susiraminau. Ir, sunkesnius ryšulius palikęs stoty, mažų ryšuliu nešinas leidau si miestelio link.

Pradėjo temti, o kelias ne tikras ir, be to, kiek purvinas... Tik švelnučiai lakštingalų balsai džiugino suvargusią keleivio sielą.

— Galop. Miestelis. Bažnyčia. Klebonija.

Einu bažnyčios link. Nors ir prie uždarytų bažnytelės durų atsi-
klaupiau ir prašiau Jėzaus Tabernakule palaiminti pirmuosius mano
apaštalavimo žingsnius.

— Klebonas parodė vikaro būrą — du didelių, kaip laukas, tuščių kambarių. Palinkėjęs saldžių sapnų paliko mane vieną, iš kelionės pavargusį, ilsėtis.

Kad gi apgaubts mane širmi ilgesio sparnai, kad gi suspaus gilaus gilaus liūdesio skausmas! Taip nyku, tuščia, šalta nejauku radosi čia tarp tų tylinčių sienų. Karštai karštai prispaudžiau savo kryželį ir brevijorių — tuos artimiausiuosius kunigo prietelius — prie krūtinės... Dvi stambios susiraminimo ašaros suvilgė Kristaus kančią. Gerasis Jėzus suprato mano skausmą, sustiprino ir suramino.

Užmigau. Buvo ką tik po 12 nakties. Mėnulis žvaigždžių apsup-
tas tik žėri, tik tviska. Buvo gana šalta.

Tik staiga klausau, kažkas smarkiai beldžiasi į langą ties mano lova.

— Kas čia?

— Zakrastijonas.

— Kas atsitiko?

— Kunigėli, prašo pas ligonį...

O Jėzau! sušukau pusbalsiai. Buvo pirma valanda nakties. Tokiu laiku tegalėjo būt itin svarbaus reikalo.

Rengiuos, skubu, o širdis šokinėja, rankos ir visas kūnas dreba...! vaizdai, klausimai kito po kito vaizduotėje slenka: koks ligonis, ar besusikalbėsiu, gal klajoja, gal bėsi kokia liga...???

Viešpatie, juk aš iš viso pirmą kartą tevažiuoju pas ligonį! O, kažką atiduočiau, kažką prašyčiau, kad kas mane ščia pavaduotų.

Kai visos viltys apleidžia — Kristus ateina.

Kelti kleboną? Bet kuo pasiteisinti? Be to, glūdi naktis, pats stiprusis miegas.

Einu bažnyčion. Nakties šaltis padidino dar mano virpėjimą. Dantis į dantis kala, žodžio pasakyti negaliu.

Zakrastijonas paaiškino: reikėsia važiuot 14 kilometrų; ligonis staiga susirgęs — nuo sunkaus kėlimo kraujas išsiliejęs galvos smegenyse, vargu, esą, ar bebūsią galima ir susikalbėti. Be to, pridūrė, ligonis labai senai nebevaikščiojęs išpažinties.

— Šios žinios kaip peiliai varstė mano širdį. Ne, Viešpatie, to jau per daug pirmiesiems mano bandymams. Ir ką aš darysiu su tokiu ligoniu? Nusiminimo rūkai pradėjo siausti mane.

Išvykau. Galop — keli žiburėliai ir silpnos nedarnios giesmės aidai. Privažiavome tikslą. Žengiu vidun ir... Baisus reginys. Vi-

dury trobos ant „palų“ guli didelis kokių 40 metų vyras. Ilgi didžiulės galvos plaukai suveltai ir nuolat desperatiškai draskomi. Ligonis baisiai išsižiojęs be pertraukos klaidžioja krikia, tai vėl gnaužo savo milžiniškas kumštis, mosikuoja rankomis. Visa tai reiškė ligonį baisiai kenčiant kūno skausmus; o gal dar labiau kentė jo siela?

Bematant mano baimė pasikeitė užuojautos jausmu.

Sutelkiau visą dievotumą, kad dangų prilenkti tam vargšui į pagalbą.

Tik, varge tu mano, nei mano nei namiškių pastangos nepajėgė išgauti iš ligonio nė pusės žodžio. Ligonis net ženklais neparodė, kad girdėtų kas jam kalbama. Vadinas, išpažinties, išrišimo ir šv. Komunijos, tos vienintelės paramos ir paguodos kelionėje į amžinybę ligonis netenka. O vargše tu man! Gal iš tiesų ne viskas tvarkoje tavo sąskaitose su Dievu... Irgaila, skaudžiai gaila pasidarė sielos, kuriai padėti nebebuvo galima.

Kaip mielai, rodėsi, aš jo vietoj atsigulčiau...

— Duodu sąlyginį nuodėmių išrišimą ir paskutinį patepimą šv. aliejais. Po to visi susirinkusieji suklaupiame prieš Švenčiausią ir iš sielos gelmių, karštai karštai meldžiame mieliausią Išganytoją pasigai lėjimo kenčiančiam ligoniui.

Valandžiukė ir ligonis nurimsta, lyg ir klausosi maldos žodžių.

— „Jis girdi ir supranta,“ sušuko ligonio sesuo. Ir iš tiesų ligonis klausą ir nuovoką atgavo, bet kalbėti negalėjo.

Po trumpo dvasinio turinio pasikalbėjimo, į kurį ligonis atsakinėjo mostais ir po karštų maldų ligoniui kartu klausantis, ligoniui galėjau suteikti Švenč. Sakramentą!

Kiek džiaugsmo!.. Dar vienas įrodymas viršaus, kad Jėzus — Gerasis Ganytojas. Jis eina ieškoti vienos paklydusios avelės ir ją radęs glaudžia prie savęs.

Dėkodamas Viešpačiui grįžau namo. Kiek daug pergyventa taip trumpu laiku.

Dabar tepatiriau, koks kruvinai skaudus, bet draug ir maloniai saldus apaštalo darbas.

Ligonis už poros valandų man jį aplankius užmigo Viešpatyje.. pabaigė kunigas pasakoja.

Kun. Narutis.

Sidabrinė lempelė.

Tai atsitiko maždaug prieš 130 metų šiaurinėje Ispanijoje tarp Pyrėnų kalnų, kurių aukštosios viršūnės debesis liečia. Ir čia ant vieno aukšto kalno, netoli gilios bedugnės, stovėjo maža koplytėlė. Buvo tai stebuklinga koplytėlė ir ypatingu būdu pašvęsta Švenčiausiajai Ponelei Marijai. Todėl žmonės ir visą kalną pavadino Marijos kalnu.

Pamaldūs tos šalies gyventojai labai mylėjo ir garbino šitą malonių vietą. Tenai, Dievo Motinos šventykloje virš altoriaus tarp daugelio brangių dovanų stovėjo stebuklingasai Marijos paveikslas.

Prieš patį Dievo Motinos paveikslą degė sidabrinė lemputė. Ji degė dieną ir naktį, nes geri to krašto žmonės rūpinosi, kad niekuomet ji neužgestų.

Tos lemputės spinduliai aiškiai švietė pro koplytėlės langus. Ypač tamsią audringą naktį toji lemputė buvo kiekvienam tarp kalnų paklydusiam keleiviui, tartum koks švyturys, į kurį jis tikėtai turėjo žiūrėti, kad rastų tikrą kelią pro baisiąsias bedugnių gelmes.

Netoli to Marijos kalno gyveno taip pat viena šeimyna, kurioje radosi ir viena pavyzdinga mergaitė. Tai buvo tikras Marijos vaikelis! Marija ir vadinosi toji mergaitė. Ir ne be reikalo ją žmonės vadino Nekalčiausios P-lės vaikelium. Nes Švenč. Marijai toji mergaitė buvo iš tiesų maloni.

Vieną kartą Marytė labai susirgo. Jos tėvai nežinodami nė ką daryti iš skausmo nešė tą mirtinai sergantį vaikelį į Marijos koplytėlę. Ten jie atsiklaupė prie Nuliūdusiųjų Linksmintojos altoriaus ir iš tų prislėgtų širdžių gilumo kilo jų karšta maldą į Švenč. Panele... O Švenčiausioji Panele, Tu krikščionių pagalba daryk idant, kaip šita maža lemputė prieš Tavo paveikslą niekada neišgesta, taip lygiai ir šito mūsų vaikelio gyvybė dabar neužgestų. Taip pro ašaras meldė Marijos pagalbos nusiminę tėvai. Ne, šitokios maldos Dievo Motina turbūt nė nemoka atmesti. Ir Marija išklaušė jų prašymo, mergaitė visiškai pagijo.

Ir nuo to laiko mūsų Marytė, norėdama atsidėkoti Švenč. Penelei už taip didelę malonę, kasdieną lankėsi pas Stebuklingą Marijos paveikslą. Na ir nebereikalo žmonės ją vadino Marijos vaikelium. Nes per Marytės rankas dažnai slankiojo ražančiaus karolėliai ir Pirėnų kalnų viršūnės lyg užsimąščiusios dažnai klausydavos josios gledamų Marijos giesmių.

Tačiau deja, mergaitės tėvas visai kitaip gyveno. Ir štai — atėjo sunkūs ir neramūs įvairių sukilimų laikai. Mūsų vaikelio tėvas blogai gyvendamas įstojo į plėšikų gaują. Motina ir jos mažoji dukrelė savo Dangiškajai Motinai ant Marijos kalno karštas ašaras liejo.

Kas joms galėjo pagelbėti šitame varge? Abidvi tylėdamos duoda viena kitai ranką: jodvi nori eiti prie Stebuklingojo Dangiškos Motinos paveikslo.

Bet tenai kaip tik šią naktį turėjo įvykti baisi šventvagystė: — plėšikai norėjo išplėšti Marijos šventyklą. Taip pat mūsų vargšės mergaitės tėvas buvo priverstas dalyvauti šitame prasižengime.

Ir tikrai keistas dalykas: tas visiškai atšalęs žmogus, kurs jau tiek prasižengimų buvo padaręs dabar, atėjęs į šią Marijos koplytėlę, bijojo prisidėti prie šventvagystės. Matyt, jis gerai atsiminė tą malonių valandą, kada jis čia pat drauge su savo verkiančia žmona klūpojo ir iškėlė ant rankų savo mirštantį vaikelį meldė pagalbos. Ir dabar lempelės šviesoje jam pasirodė, kaip Dievo Motinos žvilgsnis tiesiog į jį buvo atkreiptas, lyg rodėsi Marija norėjo klausti: „Argi tu šitai nori man atsidėkoti už taip didelę mano malonę?“

Tuo tarpu jo draugai godžiai puolė prie Marijos paveikslo ir višaip jį niekindami ėmė grobstyti gerų žmonių suaukotas dovanas.

Ne, to tai jau buvo per daug tėvui — plėšikui. Ir jis ėmė drausti savo draugus.

— Žiūrėk ką jis prasimanė. Dar jis į davatkas pavirsl.. Žinok, jei tu mums dabar nepadėsi, tai netrukus ir pats atsidursi toje bedugnėje prie pat šio prakeikto kalno!...

— Na gerai! — sušuko jis pagaliau visiškai savo draugų prispirtas. Gerai, aš jums padėsiu tiktai su viena sąlyga: aš nenoriu kad tuo laiku šita lemputė nušviestų Marijos paveikslą.

— Gerai! šaukė vienas iš tų niekšų: „nutrauk ją“! Ir uždromis akimis tas vargšas tėvas pagriebė drebančią ranką tą lemputę, smarkiai patraukė žemyn... Ir lemputė sužvangėjo ant koplytėlės grindų.

Koplytėlės šviesa pirmą kartą užgeso!.. Tik štai tame pačiame akimirksny, lauke, nakties tamsoje pasigirdo širdį veriantis kliksmas; rodos, tai buvo kokio vaikelio balsas. Plėšikai, visa palikę išlakstė. O tėvui — plėšikui... argi jam nebuvo pažįstamas šis balsas? Jį visą net šurpuliai pakratė. Žaibo greitumu jis išbėgo iš koplytėlės—ir... štai ką jis pamatė.

— Netoli bedugnės stovėjo iki mirties nusigandusi moteriškė... Laužydama rankas žiūrėjo žemyn į skardžiąją bedugnę. Tai buvo jo žmona!...

— Kas atsitiko? Kas atsitiko?!... klausė vyras. Ji nieko negalėjo atsakyti... Tik parodė pirštu žemyn; ten buvo matytis baltas taškas.

Kas tai yra? Ar akmuo, ar avinėlis?... Motina verkdamas atsako.

— O, taip, tai mūsų avinėlis, mūsų Marytė..

Tuo pačiu laiku, kada koplytėlėje užgeso šviesa, sykiu užgeso ir jos gyvenimas..

Brangus Skaitytojau, žinok, jog taip yra ir su Marijos šventove tavo širdyje. Kol tavo sielos šventovėje dar liepsnoja ir dega toji kilni meilė prie Marijos, tol dar nėra nė pavojaus tavo dvasinei gyvybei. Ir nelaimė tau, jeigu pagundų naktį toji šviesa užgestų. Tąsyk jau būtų pavojus ir didelis pavojus. Nes ir tavo koja lyg anos mergaitės gali paslysti. Anos mergaitės nors kūnas užsimušė, bet siela laiminga o tavo ir siela galėtų įkristi į baisiąją nuodėmių ir dvasinio skurdo bedugnę.

T. K. Fulstas S. J.

I Mariją.

O, Marija, gink Žmoniją
Tenežusta ji visai.
Kaip ji skęsta, kaip ji klysta
Tu, geriausioji, matai.
Melsk Aukščiausio atleidimo,
Mūsų brangųjį jaunimą
Vesk doros keliais.
Šviesk, Žvaigždėle, mums šviesioji,
O, Marija nekaltoji,
Tu iš aukštojo dangaus.
Sėk dorybių sėklą brangią

Į mūs širdis taip menkas.
Te mums Saulė amžinoji,
O Marija nekaltoji,
Per Tave vis švies.
O užėjus pavojingai
Valandėlei pražūties,
Te širdis Tavo geroji
Ranką gelbstančią išties.
Teikis, Motina Švenčiausia,
Būk pagalba artimiausia,
Kad netektų mums pražūt.
L. B.

APIE KATALIKŲ MISIJAS.

Krikščioniška — stabmeldės-motinos malda.

Tėvas Trilles rašo iš Afrikos: Dar nesenai teko mums atlikti didelę kelionę su kupranugariais per Afrikos dykumas. Aplinkui tęsėsi begaliniai smiltynai. Tik į pavakarę mes atvykome į vieną mažutę žmonių sodybą, kurioje tebuvo vos dvi trobelės. Užėję į vieną bakužėlę, radome vieną seną ir suvargusią moterį, vardu Etu. Nors toji senelė ir su dideliu nepasitikėjimu žiūrėjo į mus, tačiau vis dėlto sutiko mums užleisti bent vieną kampelį savo bakužės nakvynei.

Mes greitai suvalgėme savo vargingą užkandį ir mūsų papročių, visi suklaupę pradėjome kalbėti šv. ražančių. „Ma šume ve, Marija—Sveika Marija“...—taip kartojome mes patylomis tuos angelo pasveikinimo žodžius ir leidome pro savo pirštus vieną karolėlį po kito. Tai pastebėjusi namų šeimininkė atsisėdusi tamsiame palapinės kampe godžiomis akimis žiūrėjo į mus ir be galo nustebusi klausėsi mūsų maldos žodžių. Matyt, kažkas nepaprasta dėjos į jos sieloje.

Staiga ji atsikėlė, svyrudama prisitartino prie manęs ir uždėjusi ant mano peties savo išdžiūvusią ranką, paklausė:

— Sakyk, ar tik jūs nekalbėjote „Ma šume ve, Marija“?

— Taip, senutel! — atsakiau aš. Nejaugi ir tu esi krikščionė? Bet senelė matomai mano klausimo visai nesuprato.

— Parodyk man šitą dalyką! — tarė ji susijudinus, paliesdama Marijos medalikėlį, kuris buvo prisegtas prie mano ražančiaus. Aš jai parodžiau. Senutė tuč tuojau kažką nusiėmė nuo savo kaklo ir palygino su tuo medalikėliu. Ir staiga ji, laužydama savo rankas gailiai sukliko:

— O tas, mano vaikelis, mano vargšas vaikelis! — ir kruvinos ašaros ėmė riedėti per jos raukšlėtus skruostus. Jos gilus skausmas mus visus labai sujudino. Aš ir mano padėjėjai-katechetai nustebę žiūrėjome vienas į kitą ir ramindami ją pradėjome švelniai klausinėti, kas jai pasidarė... Šlek tiek išsiverkus toji stabmeldė senelė štai ką mums papasakojo:

— Jau bus dvidešimt metų, kaip aš sėdėjau lygiai toje pačioje vietoje, kaip ir dabar. O šalia manęs sėdėjo mano sūnus. Tai buvo mano džiaugsmas ir pažiba. Keletą metų prieš tą dieną jis buvo praleidęs pas baltuosius žmones, kažkur ten toli, toli už šitų smiltynų. Tą dieną jis buvo vėl sugrįžęs pas savo motiną, kuri jį taip labai mylėjo. Bet deja, netrukus mano sūnus jau turėjo mane visiškai apleisti, kad jau daugiau niekuomet nesugrįžtų. Eidamas vienui vienas per karštuosius smėlįnus, jis smarkiai susirgo ir štai jau vos beparėjęs namo pas savo išsiilgusią motiną, jis mirtinai sirgdamas atsigulė čia pat netoli manęs. Ir ko aš nedariau, kaip nesirūpinau, bet jo gyvybės negalėjau sulaikyti.

— Klausyk, motinėle! — tarė jis man tada silpnu balsu. Žinai, mamyte, jau aš vėl turlu eiti toli, toli nuo tavęs... Bet, motute, įsidėmėk gerai!.. Aš norėčiau, kad vėliau ir tu ten pat ateitumei, kame ir aš būsiu. Geroji matušėle, tąsyk jau niekas mūsų negalės atskirti!.. Pas baltuosius žmones aš pažinau tą kelią, kuris veda į dangų. Tuo keliu ir tu ateisi paskui mane!.. Tik man jau neliko laiko tau, geroji motinėle, papasakoti daugiau apie tą kelią... Bet paklausyk, nuimk nuo mano kaklo šitą medalikėlį ir kasdien žiūrėdama į jį tu šitaip sakyk: „Ma šume ve, Marija!“ (t. y. „Sveika, Marija!) Ar tu man tai prižadi padaryti?

— O, aš tau prisiekiu tai padaryti! Tik sakyk man, kas yra toji Marija?.. Tada jis pažiūrėjo į mane didelėmis akimis... O, aš niekuomet nepamiršiu to žvilgsnio!.. Sūnus truputį pakilo, sudėjo gražiai savo rankeles ir tyliai tyliai prašnabzdėjo: „Ma šume ve, Marija“. Staiga jis puolė atgal ir... jau buvo negyvas!..

Čia nutilo nelaimingoji motina ir tik po valandėlės, braukdama savo gailias ašaras, ji tęsė toliau:

— Aš jį palaidojau prie pat šitos trobelės. Ir dabar jau bus dvidešimt metų, kaip aš nešioju ant savo kaklo šį medalikėlį ir kiekvieną dieną po atminimui kartoju ne vieną, bet nesuskaitomą daugybę kartų jo paskutiniuosius žodžius: „Ma šume ve, Marija!..“ Ir dabar, kada jūs čia atsiklaupę meldėtės, aš taip pat girdėjau ir jūsų lūpose skambant tuos brangius žodžius. Tat sakykit, meldžiamieji, kasgi yra toji Marija?..

Čia jau aš negalėjau atsisakyti nuo aiškinimų. Ir taip slinko valanda po valandos, o senelė Etu nušvitusiu veidu vis klausė ir, rodos, nė atsklausyti negalėjo mano žodžių. Mes rodos nė nepajutome, kaip greitai praėjo naktis. Ir kada rytą mes suruošę mažutį atorelį, viską prirengėme šv. Mišioms, — tada ir išganytojas nužengęs į mūsų tarpą jau rado čia ir gerąją senutę Etu, kuri iš visos širdies gelmių vėl kartojo tuos pačius žodžius: „Sveika, Marija!..“ Ir po to, kaip aš dar keletą valandų jai paaiškinau apie svarbiausias tikėjimo tiesas, tąsyk jau dar tos pačios dienos vakare krikšto vanduo nutekėjo per jos suvargusią galvą. Laike krikšto aš suteikiau senutei jos dangiškosios globėjos, Marijos, vardą...

Iki pat vėlybų išnaktų mes girdėjome, kaip už bakužės sienų prie savo mylimojo sūnaus kapo toji senelė dar ilgai, ilgai kartojo tuos pačius žodžius, kurie išgelbėjo jos sielą. Tiktai ryto metą, kaip tik beaustant staiga prižadino mane ištikimieji mano padėjėjai — katechistai. Išsivedė laukan, jie man parodė nuostabų reginį. Ten apsikabinusi sūnelio kapą, jau gulėjo visas pastyręs senutės lavonas. Bet ant jos nuvytusių lūpų matėsi rami šypsena. Tarp savo pirštų ji tvirtai laikė iš savo sūnaus paveldėtą Marijos paveikslėlį. Josios kūnas jau ilsejosi amžinuoju miegu. Bet kilni jos siela, dar blizgėdama savo krikšto nekaltybe, nusiskubino tuo pačiu amžinybės keliu paskui savo sūnų, kad jau su juo amžinai susivienijusi, galėtų ir drauge su juo be perstojo garbinti tą Dangiskąją Motiną Mariją su tuo pačiu angelo pasveikinimu, kurį ji taip karštai čia ant žemės kartojo, dar nė nežinodama, kas yra toji Marija!

T. J. Pa-tys S. J.

Marija globoja savo vaikus kat. misijų šalyse.

Dideles ir vargingas keliones reikia atlikti katalikų misijonieriams tolimose stabmeldžių šalyse, lankant atsivertusius krikščionis, arba norint atversti tolimesniųjų apylinkių stabmeldžius. Tos kelionės yra labai pavojingos; nei eiti reikia dažniausiai per nežinomus tyrus, arba stepais ir miškais apaugusius plotus, kame daugybė nuodingiausių gyvųjų landžioja, o plėšrieji tigrai, liūtai, panteros ir pan. žvėrys tik laukia, ką pagrobti. Tos kelionės yra juo pavojingesnės, kad jas tenka dažnai atlikti nakties laikų, nes dienos karščiai tuose kraštuose kelionėms yra per daug dideli. Todėl ir švenč. Apaštaly Karalienės globa čia yra būtinai reikalinga. Įvairiuose pavojuose mūsų misijonieriai tai ir šauklasi Jos galingo užtarimo. Na, ir Dievo Motina jų neapleidžia.

Štai tik vienas pavyzdys: dar neseniausiai vienas kat. misijonierius Indijoje su keliais savo mokiniais grįžo atgal iš tolimo krikščionių kaimo. Tai buvo jau apie 3 valandą nakties. Aplinkui tęsėsi dideli krūmai ir platūs miškai. Staiga nakties tyloje pasigirdo baisus staigimas, kad net visi krūmai ir miškai suaidėjo...

— Tai tigras, tigras! — šaukė nusigandę jaunuoliai.

Misijonierius nežinojo nė ką daryti. Jų siauras takelis vedė juos per tankius krūmus. Baisusis žvėris matomai vis artinosi prie jų. Vos pažengė jie keletą žingsnių pirmyn, kai visas miškas dar labiau suūžė, suvirpėjo nuo dar didesnio staugimo. Mūsų išsigandę nakties keleiviai, kone pastyrę iš baimės, klausėsi: buvo aišku, tigras artinosi prie jų ir rodėsi, kad jis buvo jau taip arti jų, jog net aiškiai buvo galima girdėti, kaip nudžiūvę lapai ir šakelės traskėjo po jo kojomis..

Visi jaunuoliai dabar lyg pirmieji krikščionys Romos kolizejuje suspito ratu apie savo misijonierių ir karštai meldėsi. Vienas stabmeldis, kuris dar buvo jų tarpe prisiekė išsižadėti stabmeldžių dievaičių ir priimti krikštą, jeigu tik jam pasisektų dabar gyvam išlikti. Misijonierius sudėjo visą savo viltį Dievuje ir Švenč. Panelės užtarime. Todėl jis greitai įsakė savo ištikimiesiems mokiniams giedoti jiems žinomą Marijos giesmę: „Sveika, Karalienel..“

Ir nuostabus dalykas. Vos tik nakties tyloje nuaidėjo dangiškasai Marijos vardas, kaip tigras nutilo, lyg rodos, jo įnirtimas būtų visiškai nurimęs. Netrukus staugimas galutinai pasiliovė. Ir misijonierius su savo palydovais laimingai sugrįžo namo, be perstojo dėkodami Dangiškajai Motinai už jiems suteiktąją pagalbą.

Brangusis Skaitytojau (a), gal tu negali savo aukomis paremti katalikų misijonierių stabmeldžių kraštuose? Bet sakyk, argi tu negalėtumei bent kartas nuo karto sukalbėti nors vieną „Sveika, Marija“ už tuos Kat. Bažnyčios apaštalus, kurie, visus pasaulio patogumus apleidę, ir jokių pavojų nepaisydami yra pasiryžę drauge su Geruoju Ganytoju net savo gyvybę guldyti už nemariąsias žmonių sielas.

T. J. Pa-tys S. J.

KLAUSIMAI IR ATSAKYMAI.

1 klaus. Kaip atsirado gegužinės pamaldos?

J. V.

Ats. Pamaldumas į Nekalčiąsiją Dievo Motiną Mariją yra taip senas, kaip ir pati krikščionybė. Tūkstančiai šventųjų, rodos, lyg lenktyniuoja tarp savęs ir ieško vis naujų būdų, kad tik daugiau meilės parodžius Marijai. Meilė yra sumani. Taigi ir būdų Šv. P. Marijai garbinti per tuos 20 amžių nuo Kristaus gimimo yra daug sugalvota. Gegužinės pamaldos tai ir yra vienas tokių pamaldumo būdų, kuriuo norima visą gegužės mėnesį pašvęsti Dievo Motinos garbei. Šių pamaldų pradžia, anot seniausių žinių, bus kilusi 14 šimtetyje, kada gyveno didelis švenč. Panelės mylėtojas pal. Henrikas Sūzo (1300 — 1365 m.). Tasai palaimintas vienuolis, rodydamas savo nepaprastą širdingumą ir meilę prie savo Dangiškosios Motinos, vieną gražų pavasario rytą nupynė iš ką tik pražydusių gėlių vainiką, atėjo į švenč. Panelės kopytėlę atsiklaupė ties Jos paveikslu ir padėjęs gėles ties Nekalčiosios Panelės kojomis, meldėsi: „O Marija, Tu esi pati gražiausioji žemės gėlė! Tu galvini ir mano sielą lyg malonioji pavasario saulutė gegužės mėnesyje, — todėl teikis nepaniekinti ir šitų pirmųjų pavasario žiedų, kuriuos Tavo tarnas surinko!..“ Ir tokia malda jam suteikė tiek daug dvasinio džiaugsmo, kad jis pajuto savyje karštą troškimą ir kitus kvieisti prie tokio pamaldumo. Tokiu būdu pal. Henriko Sūzo kviečiami kiekvieną vakarą pradėjo rinktis ties švenč. Panelės altorium būreliai vaikučių ir pažįstamų su gėlių puokštėmis rankose ir tas gėles sudėję ties Marijos paveikslu drauge kalbėjo litaniją ar šiaip maldeles į švenč. Panelę. Greitai tas gražus paprotys pradėta vartoti įvairiose katalikų šeimynose, kopytėlėse ir bažnyčiose. Ir štai nuo to laiko jau kiekvieną pavasarį tūkstančiai Marijos paveikslų lyg paskęsta gėlėse ir nušvinta mirgančių žvakių liepsnomis. O pamaldūs vidurinių amžių kareiviai ir net šiais laikais kat. jaunuoliai (kitose kat. šalyse), iš gilaus pamaldumo prie Marijos mėgsta kur sode ar miške lyje, susirinkę drauge su savo globėjais, išpuošti kokį Marijos paveikslėlį ir užsidedę ties juo keletą žvakučių, jie gieda Nekalčiosios Dievo Motinos giesmes, kiti griežia su smuikais ar kitu kokiu muzikos instrumentu, tretį dar paskaito kokias eilutes apie savo Dangiškąją Motiną...

Kuomet tas pamaldumas jau šitaip prigijo visuose kat. kraštuose, tai ir Šv. Tėvas Pijus VII, 1814 metais sugrįžęs iš žiaurios Napoleono nelaisvės, patvirtino gegužinių pamaldų paprotį ir apdovanodamas gausiais atlygiais ragino visose kat. šeimynose ir bažnyčiose pašvęsti kiekvieną gegužės mėnesį toms širdingoms pamaldoms prie tos Gėlių Karalienės Marijos.

2 klaus. Ką mums primena Apaštaly tikybos išpažinimas: „Tikiu į Dievą Tėvą“? Koksai Dievo pagerbimo aktas jame išreikštas?

Ats. Kalbėdami „Tikiu į Dievą Tėvą“ mes trumpai prisimename visas svarbiausias mūsų tikėjimo tiesas: Svenč. Trejybę, mūsų Išganytojo įsikūnijimo ir atpirkimo paslaptis, mūsų priklausymą prie Kat. Bažnyčios, draugavimą su šventaisiais ir kitas mūsų brangaus tikėjimo tiesas. Todel ir kalbėjimas to apaštaly tikybos išpažinimo tai yra labai reikšmingas Dievo apreikštų tiesų pagerbimas. O taip pagerbdami mūsų Amžinojo Tėvo per apaštalus ir per Kristaus įsteigtąją Kat. Bažnyčią paskelbčiasias tiesas, mes tuo pačiu parodome gilią pagarbą ir tą tiesų Davėjui — Dievui.

3 klaus. Ar melagystė ir apkalbos gali būt leistinos?

Ats. VIII Dievo įsakymas aiškiai draudžia apkalbėti ir ypač meluoti ką nors apie savo artimą. Todel ir kiekvienas, kas neteisingai kalba apie savo artimą, — nusideda. Deja, šitas Dievo įsakymas, kaip ir griežtas Bažnyčios įsakymas klausyti šventadieniais šv. Mišių, — mūsų žmonių yra labai dažnai kuone ir visiškai pamirštami. Žinia, labai daug prisidėjo prie nuoširdaus mūsų tautos būdo iškrypimo ir sunkūs rusų priespaudos, paskui ir žiauriojo karo, laikai. Tuomet melas kartais, rodos, tik geriau padėdavo išsigelbėti iš d'delių nemalonumų ir bausmių. Taip nejučiomis mes lyg apsipratę su įvairiais neteislingumais kartais gal būt jų net nuodėmė nepalaikome. O vis dėlto melas ir ypač visos neteisingos apkalbos buvo ir amžinai pasiliks nuodėmė, nuo kurios mes būtinai privalome gintis! Bet tuo įsakymu Dievas mums neliepia kiekvienam mus ko nors paklausiusiam tuojau visas savo paslaptis išpasakoti. Taip kunigas, pavyzdžiui, užklaustas apie kokio asmens sąžinės dalykus, ne tik kad negali jų išduoti, bet net gali tiesiog pasakyti „aš nežinau“, nes iš tikrųjų dėl to asmens jis nieko nežino. Panašiai yra ir su paslapčių laikymu. Arba jeigu žmogus vos savo reikalams teištekdamas pinigų dar bus paklaustas: „ar neturi kiek pinigų paskolinti?“ Ir jeigu taip paklaustas, atsakys „neturi“, tai dar nebus melagystė, nes iš tikrųjų paskolinimui pinigų jis neturi. Iš čia matome, jog kartais pasitaiko atsitikimų, kurie iš pažiūros nors ir yra panašūs į melą, bet dar tikros melagystės žymių neturi. Užtat jau visais kitais atvejais melagystė yra Dievo griežtai uždrausta ir mums jos reikia, lygiai vengti kaip ir kiekvienos kitos nuodėmės.

Iš katalikų pasaulio.

Šv. Tėvo Atstovo atsilankymas.

Jo Ekscelencija Šv. Tėvo Atstovas Lietuvai, Arkivyskupas L. Skioppa, su dideliu pasišventimu dabar lanko vieną katalikų įstaigą po kitos. Taigi šių metų gegužės 8 dieną Jo Ekscelencija malonėjo atsilankyti ir Tėvų Jėzuitų bažnyčion ir gimnazijon Kaune. Čia prie gausiai išpuošto bažnyčios altoriaus Jo Ekscelencija atlaikė šv. Mišias. Žmonių buvo daugybė Aukštųjų svečių tarpe buvo ir Jo Eksc. p. Prezidento žmona, kunigaikštis K. Radvila, generolas Grigaliūnas-Glovackis ir daugelis kitų tėvų, kurių vaikai mokosi Tėvų Jėzuitų gimnazijoje.

Laike šv. Mišių Jo Ekscelencija dalino šv. Komuniją, gimnazijos mokiniams ir šlaip žmonėms. Ir tikrai, ne vieno akyse sublizgėjo džiaugsmo ašara pamačius, kaip viena moksleivių eilė po kitos artinosi prie Dievo Stalo, kad iš paties Kristaus Vietininko pasiųsto asmens rankų priimti į savo jaunas širdis Ištikimiausiąjį Jaunimo Vadą ir Karalių, pasislėpusį švenč. Sakramente. Ir tik vieniems gimnazijos moksleiviams Šv. Komunija buvo dalinama arti pusvalandžio.

Po šv. Mišių Jo Ekscelencija suteikė Sutvirtinimo Sakramentą visiems gimnazijos moksleiviams kurie ikišiol dar nebuvo sutvirtinti. Ir net graudu buvo klausytis, kada Šv. Tėvo Atstovui teikiant Sutvirtinimą, tie jaunučiai karžyglai garsiai ir sutartinai kalbėjo: „Tikiu į Dievą Tėvą...“

Po visų pamaldų Šv. Tėvo Atstovas atėjo į pačią Tėvų Jėzuitų įstaigą. Visiems pasistiprinus, Jo Ekscelencija atsilankė moksleivių valgykloje, kame jau laukė jo visi su atitinkamomis giesmėmis ir kalbomis. Vienas IV-os klasės poetas tuojau paskaitė Jo Ekscelencijai savo rūpestingai parašytas lietuviškas eilutes, o V-os klasės mokinys J. Smetona pasveikino gerb. Ganytoją gražia lotyniška prakalba. Dar kitas iš II-os klasės kalbėjo vokiečių kalba. Visiems kalbėtojams Jo Ekscelencija padėkojo lietuviškai „ačiū“ ir maloniu rankos padavimu. Gavę iš Šv. Tėvo Atstovo apaštališkąjį palaiminimą, visi moksleiviai pakiliu sia nuotaika dar sugiedojo Lietuvos himną ir išėję kieman nusifotografavo drauge su Šv. Tėvo Atstovu, Mons. Faldutti, savo auklėtojais ir gimnazijos Tėvų Komiteto nariais: J. E. p. Smetoniene, generolu Grigaliūnu Gloveriu ir p. Pikčilingiene.

Ne tik mokiniai bet ir jų tėvai negalėjo atsidžiaugti ta gražia pavasario švente.

Maldos Apaštalavimas Amerikoje.

Su nepaprastu smarkumu plinta pasaulyje Maldos Apaštalavimas. Tik vienoje Jungtinėse Amerikos Valstybėse dabar jau priskaitoma apie 11 000 kat. parapijų bei įstaigų, kame yra sutverti atskiri Maldos Ap. centrai su 6 milijonais M. A. narių. Čia labai mums įdomu pa-

stebėti, jog Amerikoje į M. A. daugiausia rašosi kat. jaunimas, moksleiviai, universitetų studentai. Taip, pav., į „Maldos Apaštalavimą“ (arba kaip jie dažniau vadina „Švenč. Jėzaus Širdies Sąjungą“) yra įsirašę visi katalikiškųjų įstaigų moksleiviai ir kat. universitetų studentai. To mokslus einančio jaunimo skaičiuje dar reikia įskaityti ir 3 milijonus vaikučių, kurie lanko parapijines kat. mokyklas ir beveik visi iki vieno kasdien aukoja savo jaunystės darbus ir vargus Švenč. Išganytojo Širdžiai.

Tat ir nenuostabu, kad „Maldos Apaštalavimo“ nariai Amerikoje yra tiek daug prisidėję prie įgyvendinimo Šv. Tėvo Pijaus X dekretų apie dažnos Komunijos priėmimą. Kiekvieną mėnesį Švenč. Jėzaus Širdies penktadienyje į visas kat. bažnyčias suplaukia tiek daug tikinčiųjų, kurie nori prieiti prie šv. Komunijos, kad Amerikos vyskupai yra daugeliui kat. kunigų suteikę leidimą tokiomis dienomis net du kartus laikyti šv. Mišias. Tasaiėjimas prie šv. Komunijos paskutiniu laiku vis kas kartą didėja. Svarbu pažymėti, jog Amerikos vyrų nė kiek ne mažiau artinasi prie Dievo stalo, kaip moterų!

Lygiu atsidavimu yra platinamas ir Šeimynų Pasiaukojimas švenč. Jėzaus Širdžiai. Tik per paskutinius 10 metų vienas milijonas kat. šeimynų Jungtinėse Amerikos Valstijose yra pasiaukojusios Dieviškajai Išganytojo Širdžiai. Kas mėnesį M. A. nariai išplatina bent po 500 tūkst. Švenč. Širdies laikraščių, knygelių bei atsisaukimų. „Maldos Apaštalystė“ yra gerai pažįstama ir Amerikos lietuvių kat. tarpe.

Kaip katalikai apaštalauja per „radio“.

Radio aparatai plinta su netikėtu spartumu. Daugelis žmonių išties valandas išsėdi prie radio priimtuvų ir klausosi. Ir Katalikų Bažnyčia, nė per pusę žingsnio neatsilikdama nuo mokslo pažangos, įvairiose šalyse vis pradeda daugiau ir daugiau naudotis radio aparatais apaštalavimo tikslams. Ir čia Amerikos katalikai pirmieji parodė gerą pavyzdį. Jau 1923 metais amerikiečiai padarė pirmuosius mėginimus, slūgtinėdami per radio įžymiausių kat. kunigų pamokslus, tikybinio turinio paskaitas ir t. t. Pačią didžiausiąją radio siuntimo stotį Amerikos katalikai yra pavedę Nau Jorko kat. vienuoliams — paulistams. Tik vienas tos stoties įtaisymas atsiėjo 100 000 dolerių. Dabar iš čia radio bangomis yra nuolat slūgtinėjami patys geriausieji kat. pamokslai, paskaitos, bažnytinės giesmės ir t. t. Per radio laikomos net misijos visiems tiems tūkstančiams ir milijonams klausytojų, kurių dauguma gal būtų niekuomet ir neperžengtų kat. Bažnyčios slenkščio. Taip, pasak „Sunday Courier“, vieno misijonieriaus pamokslas, pasiųstas per radio, buvo girdėti ne tik Nau Jorko katedroje, kame jis buvo sakomas, bet ir toli, toli už kelių šimtų kilometrų nuo Nau Jorko Oregon'e, Vašingtone, Britų Kolumbijoj ir kitur. O jūros admiralas Shelley tikrina, kad net Ramiajame Vandenyne apie 1500 kilometrų nuo kranto jie dar gana aiškiai girdėję tą pamokslą. Vieno Amerikos jėzuito Tėvo Brown S. J., suruoštos radio—paskaitos St. Louis universitete apie svarbiausias katalikų tikėjimo tiesas buvo sutiktos su didžiausiu palankumu.

Neatsilieka nė Šveicarijos katalikai. Ir čia katalikai jau išreikalavo iš savo gana protestantiškos valdžios leidimą siuntinėti per radio katalikiškus pamokslus, paskaitas ir tt. Ir gavę tą leidimą tuč tuojau su dideliu pasisekimu ėmė skelbti Dievo žodį savo tautiečiams per radio.

Na, ir Olandijoje yra įsisteigusi viena katalikų draugija, kuriai rūpi su radio pagalba labiau išplatinti Kat. Bažnyčios mintis tarp Olandijos gyventojų. Tai draugijai vadovauja Tėvas Berguin

Laike šių Velykų ir Prancūzijos katalikai išsiuntinėjo per įvairias radio stotis bažnytinių giesmių koncertus. Prancūzų kardinolams, Dubois ir Andrieux, skatinant, laike gavėnios per radio buvo sakomi atatinkami gavėnios pamokslai.

Lietuvos katalikai irgi jau pamėgino vartoti radio katalikiškojo apaštalavimo tikslams. Laike a. a. gerb. Arkiv. J. Matulevičiaus laidotuvių ir kiekvieną gavėnios sekmadienį radio bangų keliais buvo išsiuntinėsios įvairios prakalbos ir pamokslai.

Daugelis atsivertimų, kurių kiekvieną mėnesį pasiekama radio pagalba (apie tai galima rasti ir pereitų matų „Žvaigždės“ 10 nr-je, 319 psl.) aiškiai rodo, kokių gausių vaisių ne kartą susilaukiama per tokią apaštalavimą. Ir tuo tarpu, kaip seniau išganytojo pamokslių klauasydavo tik 5000 žmonių, dabar jau tie patys žodžiai per įžymiausių pamokslininkų lūpas yra išnešiojami į tūkstančius šeimynų ir net lengvai patenka į ausis tokių žmonių, kurie patys gal būt niekuomet neprisiartintų prie kat. kunigo, arba dėl ligos, senatvės ir panašių kliūčių negali pasiekti bažnyčios.

Naujos katalikų draugijos.

Danijos katalikai šiemet sudarė savo tarpe viena draugiją, į kurią spiečiasi visi Danijos kat. dailininkai, kad jie vieni kitiems galėtų geriau patarti, vieni kitus paremtų, darydami tarp savęs nuolatinius pasitarimus, suruošdami dailės parodas ir bendrai, tvirtindami savitarpio ryšius tarp visų kat. menininkų ir tt.

Austrijos katalikų rašytojų sąjunga jau rimtai ruošiasi šiemet įurti tam tikrą biūrą, iš kurio bus išsiuntinėjami įvairūs patarimai toms kat. draugijoms ir kat. vakarų rengėjams apie tai, kokius scenos veikalus geriausia statyti katalikams, kad jie neužgautų kat. tikėjimo jausmų.

Ačiū Dievui, jau ir Lietuvoje šiemet įsikūrė panaši „Katalikų Rašytojų Sąjunga“. Reikia todėl tikėtis, kad ir lietuvių kat. laikraščiuose ir knygelėse bus pradedama dar drąsiau ginti mūsų šv. tikėjimo reikalai.

„Mano Dangiškasis Tėvas turtingesnis...“

Prieš keletą savaičių vienas Amerikos milijonierius (Mr. Minford) pareikalavo iš savo dukters Gracijos, kuri tik neseniai buvo perėjusi kat. tikėjimui, kad ji išsižadėtų savo tikėjimo, arba visiškai atsisakytų nuo sau užrašytos dalies — 12 500 000 dolerių. Bet jo duktė, išsižadėdama tų milijonų, įstojo į šv. Domininko Seserų vienuolyną ir pasakė: „Mano Dangiškasis Tėvas yra turtingesnis už žemiškąjį, ir Jo palikimas kuris man yra skiriamas aš žinyn bėju yra kur kas didesnis negu visi kiti!...“

Leidžia Tėvai Jėzuitai — Redaktorius T. J. Bružikas S. J.

Maldos Apaštalavimo intencijos atskiroms birželio mėnesio dienoms.

1. Šv. Simonas, vien. Kad visi Lietuvos katalikai geriau suprastų ir pamylėtų Švenč. Jėzaus Širdį.

2. Šv. Erazmas, kent. Kad mūsų žmonės labiau artintųsi prie Švenč. Sakramento. Šv. Tėvo Piliaus X dekretų įvykinimas Lietuvoje.

3. Jėzaus Širdies penktad. Už Kat. Bažnyčios reikalus Lietuvoje. Dvasinis mūsų šalies atgimimas.

4. Šv. Kvirinas, kent. Už visus, kurie kenčia persekiojimus dėl Kristaus tikėjimo. Karšta Dievo meilė.

5. Sekminės. Gausių Šv. Dvasios dovanų mums visiems. Kad visi mūsų šalies katalikai, suprasdami nepaprastą Švenč. Sakramento reikšmę, būriais artintųsi prie Dievo stalo.

6. Šv. Norbertas, vien. Kad mes visi nuolat atsimintume savo amžinąjį paskyrimą ir bent pamažu, pamažu siektumėm tobulybės.

7. Šv. Robertas, vien. Už visus Lietuvos vienuolynus ir visus tuos, kuriuos Dievas šaukia į tą luomą.

8. Šv. Medardas, išp. Kad Lietuvoje atsirastų kuo daugiausia žmonių, skaitančių tik geras kat. knygas ir laikraščius.

9. Šv. Primas ir Felicijonas, kent. Visiškas pasitikėjimas Šv. Jėzaus Širdies globa gyvenimo sunkenybėse ir nepasisekimuose.

10. Šv. Margarita, kar. Už mūsų kraštą. Visi M. A. narių reikalai.

11. Šv. Barnabas, apašt. Už visus mūsų zaliatorius. Apaštališkas pasišventimas, palaikant ir plečiant krikščioniškos meilės darbus.

12. Šv. Trejybės sekm. Kad gili meilė prie Galybių Dievo būtų nuolat skiepijama į mūsų jaunimo bei nekaltų vaikelių širdis, beauklejant juos šeimynose, geroje kat. mokyklose ir draugijose.

13. Šv. Antanas iš Paduos, išp. Tvirtas pasitikėjimas Dievo šventųjų globa. Už tuos, kurie prarado tikėjimą, ir patys jo neieško.

14. Šv. Bazilijus, vysk. Meilė ir prisirišimas prie mūsų ganytojų-Vyskupų. Kad Dievas prikeltų ir mūsų jaunimo širdyse didesnio noro pasižvesti apaštalavimo darbams.

15. Šv. Vitas, kent. Dievo palaima Lietuvos laukams. Kad švenč. Jėzaus Širdis pasigallėtų visų atšalusių tikėjime.

16. Dievo Kūno šventė. Šv. Pranciškus Regis iš Jėzaus Draugijos, išp. Gyvas tikėjimas į Jėzų esantį Švenč. Sakramente. Kad ir Lietuvoje būtų kasmet ruošiami įvairūs eucharistiniai Kongresai.

17. Šv. Adolfas, vysk. Didesnė pagarba ir prisirišimas prie mūsų dvasiškijos.

18. Šv. Elzbieta, merg. Kad visos katalikės jaunosios drąsiau priešintųsi nepadorioms madoms.

19. II sekmad. po Sekm. šv. Julijona—mėnesio Globėja. Kad į kiekvieną katalikų šeimyną pareitų geras kat. laikraštis.

20. Pal. Pranciškus Pačeko ir kiti kent. iš Jėzaus draugijos. Didesnis susirūpinimas savo ir artimo sielos išganymu.

21. Šv. Aloyzas, išp. iš Jėzaus Draugijos. Kad mūsų jaunimas labiau pamylėtų nekaltystę ir drąsiau pasirodytų su savo šv. tikėjimu kasdieniniame ir viešame gyvenime.

22. Šv. Inocentas V, pop. Mūsų didesnė ištikimybė ir meilė prie paties Kristaus mums paskirtų Bažnyčios vadovų.

23. Šv. Agripina, merg. ir kent. Kad ir mes išmoktume daugiau pasižvesti už šv. Kristaus tikėjimą, už kurį jau tiek kilniausią Kat. Bažnyčios sūnų ir dukterų nei savo galvas paguldė.

24. Švenč. Jėzaus Širdies šventė. Kad mūsų šalyje labiau išsiplatintų švenč. Jėzaus Širdies Sąjunga, arba Maldos Ap. Kad visos Lietuvos šeimynos paslaukotų švenč. Išganytojo Širdžiai.

25. Šv. Vilimas, vien. Maldos ir nuošalumo meilė. Pavedimas savo darbų švenč. Jėzaus Širdies global.

26. III s. po Sekm. Kad atsiversių ir tie mūsų tautiečiai, kurie toll klaidžioja, pantekinę savo Motiną Bažnyčią.

27. Švenč. Panelė Marija Nuolatinės Pagalbos. Kad visi M. A. nariai pasirinktų švenč. P. Mariją per savo Motiną ir globėją.

28. Šv. Paulius, pop. Šv. Tėvas ir didieji Kat. Bažnyčios reikalai.

29. Šv. Petras ir Povilas apašt. Už visus kat. misionierius ir apaštalius stabmeldžių šalyse.

30. Šv. Povilo atminimas. Kad visi mes būtume klusnesni Dievo malonės balsui.

Kasdieninė M. A. narių maldelė birželio mėn.

Dieviškoji Jėzaus Širdie, aukoju Tau per nekaltą Marijos Širdį visas mano šios dienos maldas, darbus ir kentėjimus atlyginti už mūsų nuodėmes ir visomis Tavo intencijomis. Ypatingai aukoju juos trokšdamas, kad visi žmonės geriau pažintų ir pamylėtų begalinę Švenč. Jėzaus Širdies meilę, taip pat aukodamas ir tomis intencijomis, kurios šiai dienai yra paskirtos.

Maldos Apaštalavimo nariai gauna visuotinius atlaidus 1) vieną kurį mėnesio penktadienį 2) Mėnesio globėjo dieną, 3) laike kiekvienos Permaldavimo Komunijos, nors ji ir kasdien būtų priminėjama ir 4) dar vieną mėnesio dieną kurią pats M. A. narys gali laisvu noru pasiskirti.

Mirusieji M. A. nariai.

Jau visa eilė tylių Maldos Apaštalavimo narių peržengė amžinybės slenkstį, kad amžinai išsėtusi prie Išganytojo Širdies, kaip mes galime tikėtis. Viena iš tokių M. A. narių, kurią ir pavedama visų M. A. narių maldoms, neseniai yra išsiskyrusi su šiuo pasauliu buv. mokytoja p-lė Teresė Kobelinskaitė. Tai buvo pirmutinė Kat. Moterų laikraščio „Lietuvaitės“ redaktorė ir nuolatinė katalikiškų laikraščių rėmėja.

Mes norėtume „Žvaigždėje“ paminėti ir visus kitus M. A. narius, kurie tik atsiskiria su šiuo pasauliu. Todėl ir prašyume visų M. A. skyrių Vedėjų ir šiaip artimųjų, mirus kokiam M. A. nariui, tuojau atsiųsti mums jo įrašomąją kortelę.

AUKOS MISIJOMS.

Šį mėnesį katalikų misijoms stabmeldžių kraštuose aukojo šie asmenys:

Grynais pinigais — Elzbieta Gudzinskaitė — 20 lt. p. Sutkus — 10 lit. Gerb. Šv. Kazimiero Seserys iš Amerikos — 10 lit. Sintautietės — 5 lt., Pumpėnietės — 5 lt., Kun. Podleskis iš Latvijos — 2 lt., Elena Šilgaliėnė — 5 aukso rublius, p-lė K. Budreikaitė — auksinį kryželį ir nemažą senovinių pinigų rinkinį, p-lė K. Norkaitė — 2 rb. sidabr., p. Gerlickienė — 1 sidabrinį rublį.

Pašto ženklų arba netekusių savo tikrosios vertės popierinių pinigų atsiuntė šie kat. misijonierių rėmėjai:

Kun. Dekanas Ignas Spūdas, Kun. Baltuška, Kun. Vincentas Ambraziejus iš Šumskų, Kun. Leonas iš A. Panemunės, Kun. Spurgis su kai kuriais Kauno Metropolijos Kun. Seminarijos gerb. Auklėtiniais, Kun. Vacł. Baliutavičius, Kun. Klemensas Kekys, Kun. Daugvila, Kun. Sabaliauskas, Kun. Kleb. S. Garmus iš Bagotosios, Kun. Vytautas Gurevičius iš Garliavos, Kairių parapijiečiai, p. A. Vitkevičius su Skuodo L. Kat. Moksleivių Ateitininkų Eucharistininkų Sekcija Kat.

Misijoms šelpiti, Maželių Liet. K. M. At-kų Eucharistininkai per p. Ed. Statkų (1310 pšt. ženklų). Kun. Vaclovas Strazdas, Kun. Norkus, Kun. Vaitiekūnas, Kun. Lapinskas, Kun. Podlevskis, Kazimieras Čepulis, Juozas Dulskis, Petras Pernavas iš Kamajų, Izidorius Černius, Adolfas Baltrukenas. p. Viknius, Stačiūniškiai, S. Sutkaitis iš Šakių, Kazimieras Stančikas ir Valutos parapijiečiai, Gediminas Grigaliūnas-Glovackis, p. Jonas Gudjurgis, p. Sutkus, Lygumiečiai, Kelmės Tretninkai, S. Kvietkauskas, Leopoldas Jakas, Kazimieras Rašimas.

Kad ir mūsų katalikės moterys moka ne mažiau už vyrus pasižvesti kat. misijų reikalams, tai parodo kad ir šis sąrašas aukotojų, kurių aukos gautos per paskutinį mėnesį:

J. E. Vanda Grigaliūnienė—Glovackienė, p-lė Mok. E. Radžiūtė (7,400 pašto ženklų), Kauno Mot. Kultūros Merg. Mokyt. Seminarijos Marijos Sodalicija 3,500 pšt. ž., pasišventusi „Žvaigždės“ rėmėja — p. Grosilda Miniatienė iš Amerikos, p-lė Antanina Garlauskaitė iš Rygos, p. J. Juškaitė, p. Antanina Radvilytė, Zuzana Tamošiūnienė, Barbora Ptašinskienė, Magdalena Geršaitė, p-lė Matulaitytė, uolioji p. Kazimiera Budreikaitė iš Kamajų, Duokiškio Tretninkės, Sintautietės (pavyzdinčiai sutvarkytų ražančių, medalielių, paveikslėlių), p. Bukienė, Kazimiera Vilutytė, S. Dembskaitė, Mikalina Gedraitytė, Ona Čekavičaitė, Ona Urbelaitė, Elena Čižienė, Petronėlė Kančauskienė, Elena Šilgalienė, Petronėlė Valčiukaitė, p. Vincenta, p. Zuzana Gurevičienė, p. Bronė Bekerienė, p. Solomėja Misiukaitė, K. Savickaitė, Julija Gleveckienė, Teklė Lygumietė, A. Bagota, Anelė Libonaitė iš Šeduvos, Julija Serapinienė, p-lė Grigaitytė, p. Ant. Adomaitytė, Barbora Gričingaitė, Ona Galinčiauskaitė, Magdalena Bieliūnaitė, p-lė Petronėlė, Šidlauskutė, Teklė Subačinskaitė, Karolina Rasolytė, M. Kavaliauskienė, Straševičaitė, p. Jadviga Novkunskienė, Ona Aškelevičiūtė (3332 p. ženkl.), p. Dantienė, p. Valeraitienė, p. Januškevičienė, p. Vaiciekauskienė, Marijona Čerauskytė, p. Kleinaitė, p. Juzė Račkaitienė, Marcellė Karsiukienė, p-lė Viktorija Volteraitė (apie 15000 pašto ženklų), M. Augaitė iš Panevėžio, p-lė Svajonė p-lė Agota Snudaitytė, Anelė Skorkienė, Ona Tomkevičienė, Juzė Jankauskaitė, Adelė Motiekaitė, Rozalija Paliukaitė, Ona Kandravičiūtė, Ona Kontrimaitė, Elzbieta Meilučia, Uršulė Matlikienė (3300 pašto ž.), Kaz. Butkutė, Elena Adomaitytė, p. Teofilė Bagdonienė.

Visos čia sumintų asmenų aukos yra gautos ir netrukus bus siunčiamos per Romą į tolimesias misijų šalis gelbėti nemirtingųjų sielų. Gausios Dievo malonės teatylgina tiems geraširdžiams Aukotojams ir Gerb. Aukotojoms.

Š. m. liepos 2, 3 ir d. įvyksta Kaune L. K. J. „Pavasario“ s-gos 15-kos metų nuo jos gyvavimo paminėti Jubilejaus kongresas, Kongreso metu bus II-ji jaunimo dainų šventė, sporto olimpada. tautodailės paroda. 3 d. liepos bus manifestacija Kauno miesto gatvėmis, dalyvaujant raiteliams, dviratininkams, gyviesiems paveikslams ir t. t.

Kas galima aukoti katalikų misijoms.

Visų didžiausia auka, kurią žmogus su Dievo pagalba gali paaukoti dėl Dievo karalystės išsiplatinimo pasaulyje,—tai yra jo gyvybė, kurią jau šimtai ir tūkstančiai katalikų kunigų ir vienuolių yra pašventę didiesiems apaštalavimo darbams tolimose šalyse. Tokių Dievo karčių tarpe randasi ir vienas kitas lietuvis ar lietuvaitė, kurie jau apaštalauja kur Palestinoje, tolimojoje Mandžūrijoje, neramioje Kynijoje, karš-ojoje Pietų Afrikoje, arba dirba Kristaus apaštalų darbą kitose stabmeldžių šalyse. Daugelis tokių misijonierių yra ten kaip tikri apaštalai net savo kraują dėl Kristaus pralieję. Tų garbingų kankinių tarpe yra ir mūsų tautietis Tėvas Rudamina. Bet kaip apaštalų laikais, taip ir dabar Išganytojas ne visus žmones kviečia į tokių savo misijonierių elles, o tik vieną kitą jaunuolį ar jaunuolę iš daugelio, įžiebdamas jų širdyje karšto apaštališko noro nešti Kristaus ugnį į platųjį pasaulį, kuris dar sunkiai tebekenčia tamsybių šešėlyje. Taigi ir visų didžiausiais kat. misijų geradariais reikia laikyti tuos, kurie pašvenčia visą savo gyvenimą kat. misijoms ir yra pasiruošę net savo kilnias galvas paguldyti dėl Kristaus mokslo. Ir anot paskutinių apskaičiavimų, kat. misijose jau randasi tokių Kristaus apaštalų ne 12, bet net 122 tūkst. 558 asmenų!

Tačiau ir tiems misijonieriams tasai apaštalavimas nelabai tisingas, jeigu jiems niekas nepadėtų. Na, ir kągi daug galėtų padaryti vienas ar kitas toks misijonierius, kada jis pasijunta vienas tarp laukinių tautų, visų apleistas, kada jis neturi nei kur galvos priglausti, nei kur pasislėpti nuo plėšriųjų žvėrių, nuodingų gyvačių ir kada jis dar turi saugotis ir tų pačių žmonių, kurių sielas jis nori gelbėti?! Tuo tarpu reikia išmokti visai svetima ir niekuomet negirdėta kalba, įsiruosti bent menką koplytėlę, palapinę, kad atsigynus bent nuo didžiųjų karščių, ar netikusio oro, reikia kuomet nors patraukti prie savęs žmones ir tūkstančiai panašių minčių slopina jo galvą!.. Tai ir manykis dabar žmogau, kada pats nieko neturėdamas, anot šv. Povilo atsiduri „pavojuose upių, pavojuose galvažudžių, pavojuose nuo pagonių, pavojuose miestuose, pavojuose tyruose, pavojuose ant jūros, pavojuose tarp netikrų brolių; varge ir skurde, daugelyje budėjimų, alkyje ir troškime, daugelyje pasninkų, šaltyje ir nuogume“ (2 Kor. 11, 26-7)... O apaštalauti reikia, nes Kristus prašo gelbėti Jo sielas! Argi Jam gali atsisakyti?!

Todel ir visus nepatogumus pamiršę, tie ištikimieji Kat. Bažnyčios vaikai patys pasišvenčia ir šaukia kitus jiems padėti savo malda ir aukomis. Tos paramos jie tikisi ir iš mūsų bent kiek susilaukti! Nejaugi mes leistume jiems apsigilti? Ne, to tai jau nebus!

Tat kuogi mes galėtume padėti?

Kogi labiausiai norėtų iš mūsų susilaukti tie šių laikų apaštalai tolimuose stabmeldžių kraštuose?

1. Malda už kat. misijas. Visų galingiausioji parama, kurią mes jiems galime suteikti, tai yra mūsų tyli malda už kat. misijas! Be mal-

dos ir visas jų darbas niekais nueity. Dievo malonė turi pirmą paruošti takus, suminkštinti žmonių širdis, saugoti ir ginti nuo pavojų. Tai geriausiai žino ir patys kat. misijonieriai, kada jie rašo laišką po laiško į įvairius kat. vienuolynus, ir šiaip jau pamaldžius asmenis prašyte prašydami paremti juos savo malda. Toksai, pav. nepralenkiamas stabmeldžių apaštalas Šv. Pranciškus Ksaveras iš Jėzaus Draugijos (1506—1552) nuolat rašė iš Indijos ir Japonijos laiškus ne tik į vienuolynus, bet ir įvairioms kat. mokykloms Prancūzijoje ir Ispanijoje, prašydamas, kad ir tie vaikučiai melstųsi už Indijos atsivertimą. Na, ir jis turėjo laimės vienas pakrikštyti apie 2 milijonu stabmeldžių. O tas Amerikos vergų apaštalas šv. Petras Klaveras (1580—1654), ne tik ką pats darė nepaprastas atgailas, bet prieš išvažiuodamas į stabm. misijas, dar įprašė ir vieno paprasto vienuolio broliuko, kad tik ir jis melstųsi už atsivertimą jam pavestų sielų. Tą patį prašymą kartoja ir toki šių laikų apaštalai, kaip raupsuotųjų apaštalas T. Juozas Deveuster (miręs 1883 m.), T. Lievens (1891 m.), iš Lietuvos kilęs T. Beyzimas (+1913 m.) ir kiti.

Ir kiekvienas geras katalikas supranta jų maldas. Tūkstančiai kilnių sielų kasdieną paaukvoja bent trumpą maldele už katalikų misijonierius stabmeldžių kraštuose. Apie 500 tūkst. kat. moksleivių bei studentų Amerikoje šalia kitų aukų kat. misijoms nepamiršta ir maldos. Šimtai kat. jaunuolių ir kitose šalyse garbingai seka jų pavyzdžių. Neatsilikime nė mes. Atsiminkime, jog „kas meldžiasi už kitus, tas pats daugiausia malonį iš Dievo sau gauna“.

2. Mūsų piniginės aukos. Kiek tai išeina pinigų misijose statant bažnyčias, našlaičių prieglaudas, kat. mokyklas, ligonines, išperkant nelaisvius ir tt. Tik vieno stabmeldžių vaikučio išpirkimas iš nelaisvės ir jo išauklėjimas kainuoja apie 50 litų! O tokių nelaimingų vergų ir dabar dar randasi stabmeldžių pasaulyje keli milijonai. Štai kodel kitur kiekvienoje pavyzdingoje kat. parapijoje yra kasmet pašvenčiamas bent vienas sekmadienis kat. misijoms, sakomi atitinkami pamokslai, daromi susirinkimai, paskaitos, iškilmės, rinkliavos ir tt. Katalikų vaikučiai taupo savo skatikus dėl mažų stabm. vaikelių išpirkimo. Bent po menką „našlės skatikėlį“ be abejo galėtume ir mes paaukoti nemiršančiųjų sielų išgelbėjimui.

3. Pašto ženklų rinkimas. Kiek mažai, rodos, vertas vienas jau sunaudotas pašto ženklas! Bet kuomet jų daug surenkama, taisyk ir jų vertė nepaprastai pakyla. Pašto ženklų rinkinius labai graibsto Indijos, Kynijos ir kitų šalių didžturčiai, kurie sau iš jų pasigamina brangius indus, pintinėles, kambarius, išlipindami jų vidų įvairiausiais pašto ženklais. O visi pinigai už jiems parduotus pašto ženklus eina kat. misijų naudai. Kiek daug gali atlikti vienas žmogus, atsidėjęs rinkdamas kat. misijoms pašto ženklus, galima jau matyti iš to, jog vienas vokiečių kat. klebonas per 33 metus surinko kat. misijoms pašto ženklų už 235.810 vok. markių (t. y. apie pusę milijono litų!) O kiek tokių pašto ženklų pas mus be jokios naudos mėtosi? Kiek daug mes galėtume sielų išgelbėti, jeigu tik kiekvienas iš mūsų surastume bent vieną tarnautoją, kuris sutiktų rinkti pašto ženklus misijų

tiksłams! Tik čia pastebime, jog tie pašto ženklai privalo būt visiškai sveiki. Geriausia juos atplėsti drauge su voko popieriu. Žyminio mokesčio ženklai neturi jokios naudos.

4. Senų pinigų rinkimas. Seni rusų, kerenskių, dūmos, Sovietų rusų, Vrangelio, vokiečių, ob-ostų Klaipėdos krašto ir visa daugybė panašių pinigų, kurie jau yra visiškai nustoję savo tikrosios vertės, dar gali daug patarnauti kat. misijoms stambeldžių kraštuose tokiu būdu, kad iš jų yra sudaromi tam tikri rinkiniai, kuriuos paskui perka tam tikros užsienio mokyklos, muziejai ir pan. įstaigos bei senovės daiktų mėgėjai. Ir juo tie pinigai yra senesni (pv. vario ar sidabro pinigai, kurie yra užtinkami kur žemėje ir tt.), juo daugiau naudos iš jų kat. misijoms. Tik geležinių „ob-osto“ kapeikų ir nikellinių vokiečių pfenigų nevertėtų rinkti misijoms, nes kartais brangiau išaina jų siuntinėjimas, negu jų nauda.

3. Dar galima rinkti auksinius ir sidabrinčius papuošalus, kurie gali būt sunaudojami paausinant ir pasidabruojant kielikus, monstrancijas ir kitus bažnytinius indus kat. misijose. Galima būtų ir ir savo artimuosius bei pažįjamus paskatinti, kad jie rinkytų tuos dalykus dėl dangaus, neleisdami, kad juos rūdys ir kandys sunaikintų.

6. Dar aukojamos esti ir gerai išsilaikiusios šventųjų statulos (stovyklės), ne per daug suteršti ražančiai medaliukai ir pan. dalykai, kurie dažnai sužadina nepaprasto džiaugsmo tarp tų vargingų naujųjų krikščionių, kada jie gauna iš savo misijonieriaus tokią dovanėlę už savo gerą elgesį, dažną ėjimą prie šv. sakramentų ir tt.

7. Bažnytiniai drabužiai: albos, užtiesalai altoriams, kamžos, net drabužėliai priimantiems pirmąją Komuniją našlaičiams yra dažnai ruošiami tam tikruose kat. moterų ir mergaičių misijų rateliuose, kurie dažnai susidaro prie tam tikrų kat. draugijų.

To nori Kristus, taip šaukia šv. Tėvas. Visi paskutiniai Kristaus Vietininkai, o ypač dabartinis Šv. Tėvas Pijus XI karštai ragina tikinčiuosius savo aukomis gelbėti Kristaus krauju atpirktąsias sielas. Taip 1926 m. vasario 28 dieną jis rašė: „Tikėjimo platinimo darbas yra būtinais reikalingas didelės paramos ir visų geraširdžių katalikų dosnumo... Todėl, mylimieji broliai, nesigėdinkite ir nenusiminkite, jeigu jums tenka virsti elgetomis dėl Kristaus ir nemiršančiųjų sielų laimės!“

Ir ištikimieji Kat. Bažnyčios vaikai, klausydami tų nuolatinių Bažnyčios raginimų, tik per vieną paskutinį šimtmetį įvairiose kat. šalyse yra įsteigę apie 228 draugijas kat. misijoms šelpti. Tos draugijos, turėdamos savo skyrius kuone kiekvienoje parapijoje, draugėn suėmus kiekvieną metų maždaug surenka kat. misijoms apie 100 milijonų aukų litais skaičiuojant.

Daugelyje mūsų Ateitininkų Eucharistininkų skyriuose, prie Kauno Mot. Kultūros Merg. Mokytojų Seminarijos „Marijos Sodalitijos“, kai kuriose kitose kat. mokyklose ir prie Kražių Liet. Kat. „Blaivybės“ skyriaus, kaip tenka patirti, jau yra susidarę tam tikri kat. misijų bū-

reliai, kurie ir imasi to apaštališko darbo. Ar kur ir prie kitų kat. draugijų Lietuvoje yra iškūrę panašūs būreliai, dar mums neteko išgirsti.

Kokia bus nauda mums iš tų aukų? Ogi labai didelė! Nes Dievas laimina kiekvieną auką, kuri tik iš Jo meilės yra aukojama dėl Jojo amžina meile pamylėtų sielų. Ir jeigu jau už vienos sielos išgelbėjimą Dievas žada amžinąją laimę, tai ką jau bekalbėti apie tuos, kurie prisideda prie šimtų ir tūkstančių sielų išvadavimo?

Ir iš tikrųjų visur yra pastebima, jog visi, ypač jaunuoliai, kurie tik daugiau prisideda prie to didžiojo šių laikų apaštalavimo, ir patys pradeda labiau įvertinti šv. sakramentų ir mūsų brangaus iškėjimo vertę. Taip darydami jie renka turtus amžinybei.

Pastaba: Visas aukas prašoma siųsti „Žvaigždės“ Redakcijos Misių Skyriui šiuo adresu: „Žvaigždės“ Red. Jėzuitų Namai Kaune.

Redakcijai atsiųstos knygos.

1. *Mauricas Meschler S. J.* „Švenčiausioji Dievo Motina Marija“. Iš vokiečių kalbos vertė Kun. B. Andriuška S. J. Tėvų Jėzuitų leidinys. Kaunas 1927 m. 172 pusl. Kaina 3 litai. Išleistas didėlių veikalų apie „Dieviškąjį Išganytoją“, tas pats vertėjas štai išvertė lietuvių kalbon ir kitą nepaprastai gražų Tėvo Mešlerio S. J. veikalą apie Dieviškojo Išganytojo Motiną - Mariją. Vienuolika gražių paveikslų puošia visą veikalėlį. Didelis šio veikalėlio pageidavimas rodo, kad ir šitam Tėvo Andriuškos S. J. darbu seksis prasiskinti platų kelią į Lietuvos žmones.

2. „Ubagėlis“, 3 veiksmyų vaizdas. Iš prancūzų kalbos laisvai vertė Vl. Mažonas. „Saltinio“ knygynėlis Nr. 1. Marijampolė, 1926 m. 34 pusl. Kaina 1, 25 cnt. Čia gražiai atvaizduojamas šv. Pranciškaus Asyžlečio pašaukimas. Tinka mūsų jaunimo lošimams.

3. *T. Boero S. J.* „Šv. Aloyzo pašaukimas“. 3-jų veiksmyų drama. Iš anglų kalbos vertė Vaitiekūnas. „Saltinio“ knygynėlio Nr. 2 Marijampolė, 1927 m. 54 pusl. Kaina 1 lt. 50 cnt. Šiame veikalėlyje aiškiai nušviečiamos tos sunkios kovos dėl pašaukimo, kurlas kilnūsis jaunimo globėjas Šv. Aloyzas Goncaga S. J. turėjo iškentėti, kol įstojo į Jėzaus Draugijos vienuolyną. Pasirodo, jog šis veikalėlis ne tik kitose šalyse, bet ir pas mus jau susilaukė nepaprasto pasisekimo kat. jaunimo teatre.

4. *Kun. V. Grašis* „Atsiminimai iš bolševikų nelaisvės“. Išleista ten pat 1927 m. 48 pusl. Kaina 1 lt. Sunkūs persekiojimai ištiko Kat. Bažnyčią Rusijoje. Kiek daug iškentėtų katalikų vargų atskleidžia prieš skaitytojo akis ir šitos knygelės, kurių autorius pats sunkioje bolševikų nelaisvėje turėjo ilgus metus iškentėti.

5. *Rymantas* „Kovoje už Kristų“. Išleido „Tiesos Aidai“. Chicago, Ill. 1927 m. 58 pusl. Kaina 1 lt. galima gauti tik Amerikoje. Čia yra gyvai ir labai vaizdingai aprašomi kat. kunigų persekiojimai bolševistinėje Rusijoje. Ypač skaudri netelysė prieš kat. Bažnyčią jūntama, kuomet čia skatoma, kiek daug turėjo kentėti Arkiv. Clepiakas, prel. Butkevčius ir visa eilė kitų visai nieku nekaltų kat. dvasiškų, patekusių į bolševikų kalėjimus, arba net sušaudytų.

6. „Kalėdos“. Kauno Arkikatedros Bazilikos dovanėlė. Išleido Bazilikos Viskarių Kolegija Nr. 1. 1926 m. 16 pusl.

7. „Šventasis Tėvas“. Išleista ten pat Nr. 2. 1927 m. 16 pusl.

8. „Kauno bažnyčiose laikytinų šv. Rekolekcijų sąrašas 1927 metais“. Ten pat Nr. 3. 1927 m. 15 pusl.

9. „Didžioji Savaitė“. Ten pat Nr. 4. 1927 m. 14 pusl.

10. „Velykos“. Ten pat Nr. 5. 1927 m. 20 pusl. Šios visos knygelės (nuo 6—10 nr.) yra leidžiamos Jo Eksc. mūsų Arkivyskupui-Metropolitui pageidaujant apie pačias svarbiausias mūsų tikėjimo tiesas. Jo Ekscelencijos parėdymu tos knygelės yra dalinamos Kauno Katedroje-Bazilikoje berenkant aukas. Bet jos tinka ir kitu laiku dalinti žmonėms. Jų galima gauti pas Kun. Kan. P. Dogelį, Katedros-Bazilikos Vice-Prepozitą Kaune. Už 100 knygelių mokama 10 lt. be persiuntimo.

11. *Dr. A. Maliauskis* „Ką sako gyvenimas?“ Šv. Kazimiero Dr-jos leidinys. Kaunas 1927 m. 32 psl.
12. *Šv. Terezijos Kūdikėlio Jėzaus litanija ir novenos maldos.* „Šešupės“ knygyno leidinėlis Marijampolė 1927 m.
13. „Rozalimo Jėzaus Nazaretiečio giesmė“. Panevėžys 1926 m.
14. *Fr. V. Försterio* „Seksualė etika ir seksualė pedagogija“. „Vilties“ Draugijos leidinys. M. Pečkauskaitės vertimas. Šiauliai 1927 m. 140 psl.
15. *J. Gobis* „Pirmosios jaunystės psichologija“. „Vilties“ Dr-jos leidinys. Šiauliai 1923 m. 92 psl.
16. *St. Janušauskas*. „Šokimai“. 32 pamokl su 10 piešinėlių apie sveikus gimnastikos lavinius mūsų mokyklose. „Vilties“ Dr-jos leidinys. Šiauliai, 1923 m. 64 psl.
17. *Juozas Gobis*. „Visuomenės mokslo vadovėlis“. III leidimas. „Vilties“ Draugijos leidinys. Šiauliai, 1924 m. 120 psl.
18. *To paties* „Psichinė energija ir gyvenimas“. „Vilties“ Dr-jos leidinys. Šiauliai, 1924 m. 44 psl.
19. *Sam. Smailso* „Pareiga ir tiesumas“. „Vilties“ Dr-jos leidinys. Šiauliai, 1924 m. 55 psl. J. Jablonskis moksleivių vertimas su trumpu lietuvių kalbos žodynėliu.
20. *Sam. Smailsas*. „Šeimos įtaka“. J. Jablonskio moksleivių vertimas „Vilties“ Dr-jos leidinys. Šiauliai, 1924 m. 40 psl.
21. *P. Butėnas*. „Lietuvių tautotyroos žinių ir senienų rinkimo programa“. „Vilties“ Draugijos leidinys. Šiauliai, 1925 m. 208 psl. Nors šioje programoje randasi ir vienas gana nepadorus punktas, vis dėlto patlems mokytojams bei senienų rinkėjams labai patartinas įsigyti.
- Visos čia paminėtos „Vilties“ Dr-jos knygos (14—21 nr.) yra gaunamos tik už pusę kainos Šiauliuose, Vilties bendrabutyje.
22. „Gražiausios ir mėgiamiausios Sodiečių Dainos“. Apte meilę, tėvyne, karą ir kitką. Ir linksmos, ir gaudžios. Kokių tik nori. Surinko B. J-nė. Išleido „Vairo“ B-vės knygynas. Kaunas, 1927 m. 162 psl. Kaina 2 lt. Šalia gražių mūsų liaudies dainų čia randama nemaža ir mūsų įžymiausių dainių-poetų eilucijų.
23. *M. K. ir V. S.* „Trumpas ispanų kalbos vadovėlis“. Skiriamas lietuviams, važluojantiems Argentinon, Brazilijon, Bolivijon, Paragvajun, Urugvajun, Kolumbijon, Čili, Peru ir kitur. „Vairo“ B-vės leidinys. Kaunas, 1927 m. 32 psl. Kaina 2 lt.
24. *Karl Treyse* „Radio Mėgėjams vadovėlis“. *Vertė Techn. J. Barisas*. „Vairo“ B-vės leidinys. Kaunas, 1927 m. 128 psl. su 172 brėžiniais. Kaina 5 lt.
25. *Karolis Dineika*. „Lietuvos karžygys Antanas Juozapavičius“. Psichologiški bruožai. Vyr. Štabo Karo Mokslo Valdybos leidinys. Kaunas, 1926 m. 30 psl. Išleidami šias knygeles mūsų garbingieji kariai nori bent kiek daugiau pagerbti tą kilnųjį Lietuvos karininką, kuris pirmas paguldė savo jauną galvą už savo tėvynę.
26. „Kareivis Lietuvos Gynėjas“. Lietuvos kareivio knyga. Redagavo ats. majoras *M. J. Laurinaitis*. Tai yra vienas daillausiai išleistų mūsų jaunos raštijos leidinių su daugybe paveikslų, eilėraščių, pamokymų ir šiaip jau skaitymelių apie mūsų kariuomenę. Čia nepamiršta pabrėžti ir Lietuvos gynėjo dvasios reikalai. Veikalas išleistas Vyr. Štabo Karo Mokslo Valdybos, Kaune 1926 m. 194 psl.

DR. B. K. VENCIVS.

Dantų Gydytojas

Priėmimo valandos 9 — 12
ir nuo 2—6

Kaunas, Nepriklausomybės
Aikštė 4. Kabineto tel. 10-98
buto 836

Geriausia aprūpinsi save ir vaikus pasidėdamas pinigus ŪKIO BANKE. Turtas penkiolika milijonų litų. Moka aukštus nuosimčius. ŪKIO BANKĄ rasi apskrities mieste.

Tu atliksi tikro katalikiškos spaudos apaštalo darbą, jeigu pats skaitysi ir kitus nuolat raginsi užsisakyti mėnesinį Švenč. Jėzaus Širdies laikraštį „ŽVAIGŽDĖ!“